

Öğretmen

SAYI: 01 | 24 KASIM 2023

ÖĞRETMEN
ANILARI 32

BASARI
ÖYKÜSÜ 14

FOTOĞRAF
RESİM 26

SEYAHAT
YAZISI 42

ÖĞRETMEN
ÖLMAK

"Nasil olur da bir cana dokunursunuz, bir insani şekillendirme hakkini size kim verdi?"

12

Öğretmen

Sayı: 01 | 24 Kasım 2023

Millî Eğitim Bakanlığı Adına Sahibi
Prof. Dr. Yusuf TEKİN

Genel Yayın Yönetmeni
Doç. Dr. Ömür Fatih KARAKULLUKÇU

Yayın Koordinatörü
Gökçen BOZ

Yazı İşleri Müdürü
Yeliz DEMİRKALEM

Ön İnceleme ve Yayın Kurulu
Anıl ÇİGGİN
Didem GÜLEN
Dilan ÖZDEMİR
Nazan ÇELİKEL
Rabia ŞEKER KURUL
Ülkü ÜLGER
Yeliz DEMİRKALEM

Editörler
Nazan ÇELİKEL
Ülkü ÜLGER

Yayın Danışmanları
Dr. Işkın ÖZBULDUK KILIÇ
Atahan DEMİRKOL
Utku KOÇAK

Grafik Tasarım
Emre Mahir KILIÇER

İletişim
Millî Eğitim Bakanlığı
Atatürk Bulvarı No:98
Bakanlıklar, ÇANKAYA/ANKARA

Dergi içindeki metinlerin sorumluluğu metin yazarına, kullanım hakkı Millî Eğitim Bakanlığına aittir. Kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz.

İçindekiler

- 06 Önsöz
- 10 Şehit Öğretmenlerimiz
- 12 "Öğretmen Olmak"
- 14 "Bir Sanat Kardeşliği Hikâyesi"
- 16 "Uğultular"
- 18 "Gülümseyen Sesler"
- 20 "Yaşamak, Yazmak ve Okumak Üzerine"
- 22 "Her Şey Senden"
- 24 "Haydi Hocam Vakit Tamam"
- 32 "İyi ki Öğretmeniz"
- 34 "Sanırsın ki"
- 36 "Hayat..."
- 37 "Bir Sevdadır Öğretmenlik"
- 38 "Herkesin Bir Seni Var"
- 40 "Uzak Anıların Yağmuru"
- 40 "Ada-i Kebir"
- 41 "Aynadaki de Kim?"
- 42 "Kuzeyin Kalbi: Ünye"

iyi uygulamalar >>>>

Doğadaki
Sınıf Açık
Hava Sınıfı
Uygulaması

46

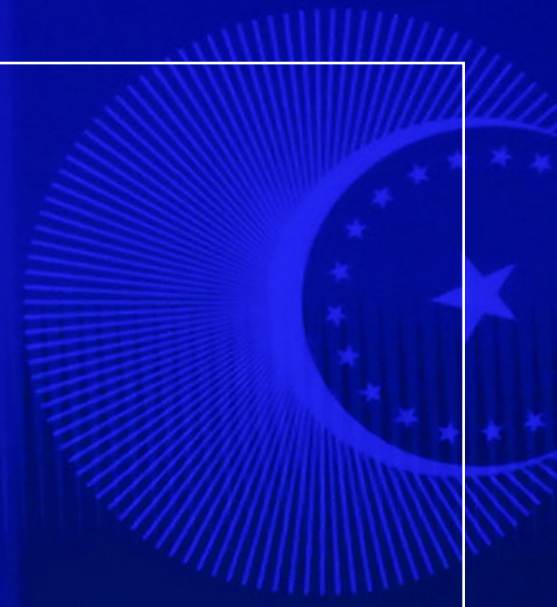

İngilizce
Sokakta

50

2023-2024
EĞİTİM ÖĞRETİM YILI
AÇILIŞ TÖRENİ
15 EYLÜL 2023

2023-2024

EĞİTİM ÖĞRETİM YILI
AÇILIŞ TÖRENİ

15 EYLÜL 2023

2023-2024

EĞİTİM ÖĞRETİM YILI
AÇILIŞ TÖRENİ

15 EYLÜL 2023

Değerli Öğretmenlerim,

100 yıldır payidar olan ve ilelebet var olacak Cumhuriyetimizin en önemli mimarları şüphesiz sizler oldunuz ve olmaya devam edeceksiniz. Vatanımızı köklü mirasımızdan güçlü geleceğine hazırlamakta hiçbir zaman tereddüt etmeden ve imtiyaz beklemeden çalışan eğitim camiamızın her bir üyesinin çabaları takdire şayandır.

Şanlı Cumhuriyetimizin 100 yıllık tarihinde bir mihenk taşı olan Türkiye Yüzyılı'nın başlangıcını yaşadığımız bu günlerde, siz öğretmenlerimiz ülkemizin her köşesinde evlatlarımıza yol göstermeye devam ediyorsunuz. T.C. Millî Eğitim Bakanlığı olarak sadece eğitimle değil, sanatsal, kültürel, edebî zenginlikleriniz ve yeteneklerinizle de evlatlarımızın yanında olduğunuzu biliyoruz.

Bakanlık olarak, evlatlarımıza eğitim ve öğretimin bir araya getirildiği bir yol haritası çizerken, öğretmenlerimizin de hayatın tüm alanlarına yansımış bir şekilde sanat ve edebiyatla beslenmesi gerektiğini düşünüyoruz. Şiir, hikâye, resim ve fotoğraf gibi kabiliyetlerle donatılmış öğretmenlerimizin, köklü mirasımızdan beslenen ve dünyaya da yol gösteren birer örnek olacağına inanıyoruz. Başöğretmenimiz Gazi Mustafa Kemal ATATÜRK'ün de işaret ettiği gibi, sanattan istifade edemeyen milletlerin gelişmesi ve ilerlemesi mümkün olmayacaktır.

Cumhurbaşkanımız Sayın Recep Tayyip ERDOĞAN'ın Türkiye Yüzyılı vizyonları doğrultusunda ülkemizin ve evlatlarımızın geleceğinde nitelikli bir eğitim için her gün bir öncekinden daha fazla çalışmaktayız. İnanıyorum ki sizler de yorulmadan Türkiye Yüzyılı'na emek vermeye devam edeceksiniz.

Ülkemiz tarihinde sanat ve düşünce alanındaki yetenekleriyle bizlere her daim rehberlik eden öğretmenlerimizin edebî ve görsel sanat eserlerinden oluşan Öğretmeniz Dergisi'ni Türkiye Yüzyılı'nın bu ilk Öğretmenler Günü'nde sizlerle buluşturuyoruz.

Öğretmeniz Dergisi vasıtasıyla okuyucularımız ve öğretmenlerimiz arasında yeni bir bağ kurmayı da umuyoruz. Edebiyat ve sanat eserlerinin yanında öğretmenlerimizin başarıya ulaşmış eğitim projelerini de paylaştığı dergimizin, tüm okuyucularımızda yeni ufuklar açacağına ve siz öğretmenlerimizin düşünce dünyasına da katkı sağlayacağına inanıyoruz.

Bu değerli eserlerin sahipleri olan kıymetli öğretmenlerimize teşekkür ediyoruz. Edebiyat ve sanatla birleşen eğitim yolunda her zaman evlatlarımızın yol göstericisi olacağınıza inancımızla, Öğretmenler Gününüzü kutluyoruz.

Tüm okuyucularımıza keyifli okumalar dilerim.

Yusuf TEKİN
Millî Eğitim Bakanı

Değerli Okurlar,

Öğretmeniz Dergisi'nin ilk sayısını sizlere ulaştırmış olmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Bu dergi öğretmenlerimizin imgelerle ördükleri sözlerini, renklerle şekillendirdikleri resimlerini, kelimelere döktükleri hislerini ve düşüncelerini aktarabilecekleri bir platform yaratma fikri ile ortaya çıktı.

Eğitim, bir toplumun geleceğini şekillendiren en önemli unsurlardan biridir ve öğretmenler, bu sürecin en önemli neferleridir. Onlar, sadece bilgi aktaran değil, aynı zamanda öğrencilerin hayatlarına dokunan, onları şekillendiren ve ilham veren kişilerdir. Bu dergi onların bu yönlerini ön plana çıkarmayı hedefleme arzumuzun bir sonucudur.

Dergimiz, bir yandan şiirlere, denemelere, ilham verecek yaşam kesitlerine, hikâyelere, seyahat deneyimlerine, fark yaratan projelere bir yandan da öğretmenlerimiz tarafından çekilen fotoğraflara ve çizilen resimlere uzanan çok yönlü bir içeriğe sahiptir.

Dergimizin; öğretmenlerimizin çok yönlü kimliklerini açığa çıkarabilmesini, iyi örneklerin, deneyimlerin ülkemizin her yerindeki öğretmenlerimize ulaşarak farklı bakış açıları kazandırabilmesini umuyoruz.

İlk sayımızı Öğretmenler Günü'nde sizlerle buluşturmak bizleri ayrıca heyecanlandırıyor. Bu özel günü sizlerin izini taşıyan "Öğretmeniz Dergisi" ile taçlandırmış oluyoruz. Bu vesileyle her birimizin anılarında unutulmaz yeri olan öğretmenlerimizin 24 Kasım Öğretmenler Gününü en içten dileklerimizle kutlarız.

Bu derginin hazırlanmasında çalışmalarını bizimle paylaşan değerli öğretmenlerimize, danışmanlık sürecine katılan kıymetli akademisyenlerimize, dergimizin tasarım ve yayını üstlenen Öğretmeniz Dergisi ekibine teşekkür ederiz.

Ömür Fatih KARAKULLUKÇU
Destek Hizmetleri Genel Müdürü

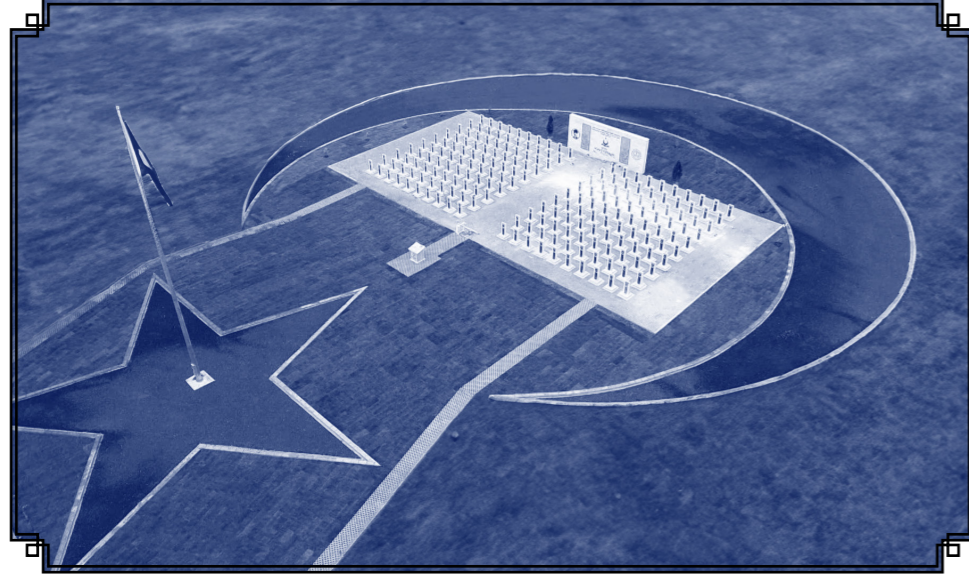

Öğretmenler! Yeni nesli, Cumhuriyet'in fedakâr öğretmen ve eğitimcileri, sizler yetiştireceksiniz. Ve yeni nesil, sizin eseriniz olacaktır. Eserin kıymeti, sizin maharetiniz ve fedakârlığınız derecesiyle orantılı bulunacaktır. Cumhuriyet; fikren, ilmen, fennen, bedenen kuvvetli ve yüksek karakterli koruyucular ister! Yeni nesli, bu özellik ve kabiliyette yetiştirmek sizin elinizdedir. Sizin başarınız, Cumhuriyet'in başarısı olacaktır.

M. Atatürk

ŞEHİT ÖĞRETMENLERİMİZ

Ruhları şad olsun

GÜNEŞ BATMAYACAK

Bir Anadolu köyünde doğmuştu Güneş,
Bir Güneş ile parlamıştı dünyam,
Güneş öğretmen,
İlk öğretmenimdi benim.
Uzak diyarlardan kalkıp gelmişti,
Işık olmak için bizlere,
Sadece okuma yazma öğretmedi o,
Sevgi ekip büyüttü sabırla,
Tüm kurak gönüllere.
Ama bazı gönüller ölmüştü çoktan,
İnsanlıktan nasip almadan.
Ve bir gün bir kurak gönül,
Onu da kurutmak istedi kendi gibi.
Sandı ki bir kurşun söndürür Güneş'i
Oysa bilmediği bir şey vardı,
Güneşler ölmezdi.
Öğretmen dediğin toprağa da gömülse
Aydınlatmaya, ışık olmaya,
Çiçek açmaya devam ederdi.
Bizler, Güneş'ten aldığımız ışıkla yürüyoruz
Umut dolu yarınlara.
Bir Güneş yerine geliyoruz
Binlerce Güneş olmaya.

Emine SAKARYA | Rehberlik Öğretmeni | TOKİ Akasya Anaokulu

Büyük bir onur ve gururla karşıladığımız, bir asrı geride bırakarak Türkiye Yüzyılı'nı başlattığımız Cumhuriyetimizin 100. yılında siz değerli öğretmenlerimizi saygı ve sevgiyle selamlıyoruz.

Türkiye Cumhuriyeti'nin temelleri atılırken askerî alanda kazanılacak zafer, millî kurtuluşun ilk şartıydı. Fakat zaferden sonra yapılacak işler, bağımsızlık savaşı kadar önemliydi ve bu işlerin en önemlisi de eğitimdi. Savaşın en zorlu günlerinde Eğitim Kongresini toplayan Atatürk "Silahıyla olduğu kadar dimağıyla da mücadele etmek zorunda olan milletimizin birincisinde gösterdiği kudreti ikincisinde de göstereceğine asla şüphe yoktur." diyerek biz öğretmenlere çok önemli bir vazife vermiştir.

Vatana ve millete sahip çıkmak sadece top ve tüfekte değil aynı zamanda bilim ve irfan ordusuyla olur. İşte bu ordunun değerli neferi öğretmenim, al bayrağın altında asla sönmeyecek olan bağımsızlık meşalesini büyük bir azim ve inançla taşıdı. Her ne şartta olursa olsun çocuklarımıza millî ve manevî değerlerimizi aktarıp, onları bilimle donatarak çağdaş, müreffeh ve bağımsız Türkiye'yi inşa etmek için çalıştı. Çünkü öğretmen aydınlıktı, öğretmen yol gösterendi. Çocuklarını sarıp sarmalayan, onları kendi evlatlarından ayırmadan hayata hazırlayandı. Kim bilir vatanın hangi köşesinde, hangi minik yürekleri cesaretlendirdi? Kaç çocuğun elinden tutup yarınlara taşıdı öğretmenim? Sonra hain bir el uzandı ona. Kopardı sevdiklerinden, öğrencilerinden onu. Susturdu sınıfının civıltısını. Söndürdüğünü sandı öğretmenin ışığını. Ve bir can düştü toprağa ama o candan da binlerce can filizlendi. Çünkü öğretmen ektiği tohumlarla devam etti yaşamaya.

Canı, cananı, anayı, babayı, kardeşi arkasında bırakıp en kıymetli emanetler olan çocuklarımıza gözü gibi bakan, eğitim gibi kutsal bir idealin peşinden giderken görevi başındayken şehit edilen değerli öğretmenlerimiz; sizler toprağa değil, kalplere gömüldünüz. Kutsal kitabımız Kuran-ı Kerim "Allah yolunda öldürülenler için 'ölüler' demeyin. Hayır, onlar diridirler, fakat siz bilemezsiniz." diyor. Şehitliğin Allah katındaki kadir ve kıymetini İstiklâl Marşımızın şairi Mehmet Akif dizelerinde şöyle ifade ediyor:

*Ey şehid oğlu şehid, isteme benden makber,
Sana ağuşunu açmış duruyor Peygamber.*

Vatanı yaşatmak ve yüceltmek uğruna canını veren değerli öğretmenim. Senin cesaretin ve vatan sevgin, bayrağı devrettiğin meslektaşlarına birer miras. Senin mirasına sahip çıkıp yaşatmak hepimizin boynunun borcu.

Millî Eğitim camiası olarak şehadete yürüyen öğretmenlerimizin hatıralarını daima yaşıyoruz onları özlem, rahmet ve minnetle anıyoruz.

ÖĞRETMEN OLMAK

Ülkü ÜLGER | Türkçe Öğretmeni | Tefrik İleri Ortaokulu

“ Yanlış bilgi verme riski yoktur bir kere. Çoklu zekâ kuramını bir öğretmene oranla daha rahat uygulayabilir. Görsel ve işitsel öğrenme alanlarına daha aktif olarak hitap edebilir. Kişiselleştirilmiş bir öğrenme imkânı sunabilir. Bilişsel süreçler eksiksiz ilerleyebilir. Peki bütün bunlara rağmen yapay zekâ öğretmenin yerini alır mı? ”

Öğretmenlik yapmak ile öğretmen olmak arasında fark var diyor Doğan Cüceloğlu. Ve öğretmenliği “bir cana dokunmak” olarak tanımlıyor. Akademik tanımlar bir yana meslektaşlarımızın da yüzlerce farklı tanımı olabilir. Nasıl tanımlanırsa tanımlansın öğretmenlik duygusal boyutundan soyutlanamaz, salt bir bilgi aktarma aracı olarak görülemez ve standartlara sığdırılmaz. İşimiz insandır çünkü. İnsanın kişiliği ise tıpkı parmak izleri gibi eşsizdir. Her insan kendi mizacıyla doğar, ailesinin ve çevresinin etkisiyle şekillenir. Dolayısıyla sınıfınız bir çiçek tarlası gibi rengarenktir. Ve siz o rengarenk çiçeklerin her birine ayrı ayrı eğilmek zorundasınız.

Doğan Hoca'nın aksine “Nasıl olur da bir cana dokunursunuz, bir insanı şekillendirme hakkını size kim verdi?” diyenler de var.

Oysa insana ışık tutmak, yol göstermek, yeni kapılar açmak sanıldığı gibi onu kalıplara sokmak demek değildir. Var olan bilginin ışığında, bilimin gerçekleri doğrultusunda yeni yollar önermek olabilir belki. Peki öğretmenin görevi alternatif yollar göstermek ise bunu en iyi şekilde yapacak yapay zekâ uygulamaları varken öğretmene gerek var mı? Son dönemin sıkça tartışılan konusudur. Yapay zekâ öğretmenin yerini alır mı?

“ Öğretmenlik tanımlara sığmayan, sınırları kolayca çizilemeyen ve bilinenin aksine dünyanın en riskli mesleklerinden biridir aslında. ”

Yanlış bilgi verme riski yoktur bir kere. Çoklu zekâ kuramını bir öğretmene oranla daha rahat uygulayabilir. Görsel ve işitsel öğrenme alanlarına

daha aktif olarak hitap edebilir. Kişiselleştirilmiş bir öğrenme imkânı sunabilir. Bilişsel süreçler eksiksiz ilerleyebilir. Bütün bunlar kulağa oldukça hoş geliyor. Ne var ki yapay zekâ, öğrencinin duygusal ihtiyaçlarına cevap veremez. Çocukların ilişki ve bağlanma ihtiyaçlarını karşılayamaz. Öğrenme için bilişsel ve duygusal süreçlerin uyumlu ve sağlıklı bir şekilde ilerlemesi gerektiği düşünülürse duygusal boyutu eksik kalan öğrenci için gerekli öğrenme motivasyonunu sağlamak zordur. Ayrıca etik anlamda da yapay zekâ ile ilgili çözülmesi gereken pek çok problem vardır. Kaldı ki her coğrafyanın kendine has özellikleri ve ihtiyaçları varken, öğretmenlik sadece insana bir şey öğretmekten ibaret değilken yapay zekâyı öğretmen yerine düşünmek için henüz oldukça erken. Bu noktadan hareketle eğitimde öğretmen hâlâ elimizdeki en güçlü enstrümandır ve duygusal becerileri sebebiyle daha uzun yıllar böyle de devam edecek gibi gözükmektedir.

Öğretmenlik tanımlara sığmayan, sınırları kolayca çizilemeyen ve bilinenin aksine dünyanın en riskli mesleklerinden biridir aslında. Sadece sözlerinizle değil davranışlarınızla da örnek olmak zorundasınız. Öğrencinize karşı yalnızca okul sınırları içinde değil okul dışında da sorumlu hissedersiniz kendinizi. Sokakta karşılaştığınız eski bir öğrencinizle sohbet ederken de yine öğretmen kimliğiniz öne çıkar siz fark etmeden. Bu anlamda öğretmenlik sadece iş yerinde yapılan ve orda bırakılan bir meslek değildir. Bütün bir ömrünüzü doldurur öğretmenlik.

Tamamen saf duygularla size bakan onlarca, yüzlerce gözdeki minneti ve sevgiyi hissedersiniz iliklerinize kadar. O saf sevginin size hissettirdikleri ise paha biçilemezdir.

Eğitimde öğretmen hâlâ elimizdeki en güçlü enstrümandır ve duygusal becerileri sebebiyle daha uzun yıllar böyle de devam edecek gibi gözükmektedir.

BİR SANAT KARDEŞLİĞİ HİKÂYESİ

Oğuzhan Turgay ÖZDEMİR | Türkçe ve Türk Kültürü Öğretmeni | T.C. Hamburg Eğitim Ataşeliği

YEREBATAN

Ben bir yerebatan sarnıcıyım,
Öyle tüm İstanbul'un ağırlığı
çökmüş boğazlarıma.
Sultanahmetten akan bir gemi,
Yıldızlarla boşalır damaklarıma..
Ben mesela Avrupayım ya,
Sen de bir o kadar Anadolu mesela.
Ben bir Ayasofyayım,
Sen ise unutulmuş (asfalt) Londra.
Sanki kirislerim akıyor yıllanmış
senelere,
Ve ağlamaklı bir yaş inmiş yağmur
yağan pencerelere.
Dumanı tütmüş İstanbul'un,
Ve sisi yakıyor kalbimi..
Şehirler beni arıyor,
Gözleri Saint Joseph gibiydi,
Sanki Saint Maria bir ayrı gülmüş
buralara,
Ve güzel bir kışta,
Donuyor İstanbul ayazlara.

Eminönü kadar isli gözlerim,
Kıvrılan balıkları esnafın,
Ve bir o kadar sessizim.
Yahuda dönse ağlayarak,
Af dilese bütün bir İstanbul'dan,
Daha güzel olamazdı,
Son sözü İsa'nın,
İstanbul'un boğazından..
Ben bir Okmeydanı,
Sen ise ünlü boğa heykeli,
Hangimiz daha inatçı,
Hangimiz daha eski?

Dudakları İstiklal,
Bakışları Cumhuriyet..
Yavaş yavaş devran turu yapan
gemilerde,
Kayıp bir ada fikirlerim.
Kaşları ben,
Ve ben bir İstanbul..
Ruhum akmış Marmara denizine,
Bir sel basmış damağımı,
Bir öksürmem ile sarsılmış dünya,
-Yıl doksandokuz, yer İstanbul-

Yıkılan surların içinden,
Hor görülen tarihin içinden,
Fırladım ben Fatih!
Ve şimdi de,
Sen İstanbul!
Tarihi bir paranın üstünde gizli,
O güzel minarelerim,
Binbir dilde yazıyla,
Bir tarihi eserim.
Bir tren rayıyım ya mesela,
Bütün İstanbulu gıcırdatan
hareketlenmesiyle,
Kırmızı heybetli kürküme,
Siyah beyaz şeritlerle..
İşte geçiyor üzerimden şimdi adın,
Sen konstantin,
Ben Konstantiniye,
Bir sahiplik ve
Belki de bir sevgi eki üzerimdeki,
Ben tarih,
Sen ise tarihçi..

kar kokuyor İstanbul,
Kış açmış çiçekler,
Güzellik rüzgarları,
dört mevsim eserken,
Bir başka esiyor,
Başka esiyor İstanbul.
Dolmabahçe selam veriyor,
Mihrimah'a,
Mihrimah sultan mendilini
düşürüyor,
Üsküdar'a,
Bir aşk başlıyor,
Taze,
Dört mevsim,
Bir başka kokuyor İstanbul,
Bir başka!

Kadıköy'ün güzel,
Göz kırıyor karmaşık sokaklarıma,
Kıvrık saçları dolanıyor,
Modadaki dalgalarıma.
Kız kulesi ne güzel bakıyor,
Ne güzel bakıyor Galataya.
Mevsimler geldi de geçiyor
İstanbul'da,
Kimsesiz bir şair,
Ah İstanbul daha ne yazsam sana
dair?

“Emirhan'daki yeteneği ilk olarak bu şiir ile fark etmiştim. Bunun uzun seneler sürecektir edebiyat başarıları silsilesi ve sağlam bir dostluğun başlangıcı olacağını sonraki yıllarda öğrenecektim.”

“Yerebatan” adlı bu şiir ile başlamıştı her şey. 2017 senesi İstanbul Bahçelievler Cumhuriyet Anadolu Lisesinde, Millî Eğitim Bakanlığı bünyesinde kurulmuş ilk Yaratıcı Yazarlık Kulüplerinden birinin temelleri atılıyor, hevesli öğrenciler birer birer kulübe kaydolmak için sıraya giriyorlardı. Tam o sırada eski İstanbul beyefendilerini andıran duruşuyla genç bir adam kapımızı çalmış, kendini tanıtarak 11-D'de okuduğunu belirtmiş ve solda gördüğümüz bu şiirini okumak istemişti. Kendisine verdiğimiz izin üzerine şiirini okumuş ve sınıfta bulunan biz öğretmen ve öğrencileri kendisine hayran bırakmıştı.

Emirhan'daki yeteneği ilk olarak bu şiir ile fark etmiştim. Bunun uzun seneler sürecektir edebiyat başarıları silsilesi ve sağlam bir dostluğun başlangıcı olacağını sonraki yıllarda öğrenecektim. O sıralar okulumuzda Yaratıcı Yazarlık Kulübünü yeni açmış ve öğrencilerimize yazarlık dersleri vermeye başlamıştım. Emirhan'ın şiirdeki yeteneğini fark edince, kendisini kısa

hikâye alanında denemesi gerektiğini, şiirsel üslubunun kısa hikâyede okuyucuyu daha çok etkileyebileceğini söyledim. Böylece o da kulübümüze ve çalışmalarımıza katılmaya başlamıştı.

Birlikte, hem kulübümüzün açıldığı ilk sene olan 2017' de hem de sonraki senelerde birçok edebî çalışma ve proje yaptık, çeşitli yarışmalara katıldık. Kendisi ilk sene kulübümüzün başkanı oldu. Sonraki senelerde de kulübün onursal başkanlığını yaparak her daim kulübe katkıda bulundu. Liseden mezun olduktan sonra da kendisiyle dostluğumuz devam etti ve birlikte edebiyat alanında ürünler vermeye, fikir alışverişlerinde bulunmaya devam ettik.

Emirhan'ı, daha önce de belirttiğim gibi, başlangıçta şiirden düzyazı alanına çekerek kısa hikâyeye yönlendirdim.

Kendi tecrübe ve bilgi birikimini elverdiğince ona aktararak; hikâye teknikleri, yaratıcı yazarlık, yarışma süreçleri vb. konularda yönlendirici oldum. Daha sonra ona üniversite seçimi yaparken de rehberlik ettim. Yetenekleri hayalleri doğrultusunda İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünü seçmesine vesile oldum.

İkimizin de edebiyat serüveni başlangıçta çok zorlu aşamalardan geçti. Ben o kulübü, Almanya' da yüksek lisans düzeyinde oluşturulmuş bir yazarlık akademisini kazanan, fakat vize problemi yaşadığı için bundan feragat etmek zorunda kalan bir öğretmen olarak kurmuştum. Emirhan ise, yeteneği fark edilmeyen bir öğrenci olarak karşıma çıkmıştı. Kısacası ikimiz de sıfır noktasında başlamıştık. Başlangıç senemizde kulüp olarak henüz bir başarımız yoktu ancak daha sonra Emirhan ilk girdiği

yarışmada "On Yıllık Resim" adlı eseriyle Türkiye ikincisi oldu. Hatta yarışmaya gönderdiğimiz metni teknik nedenlerden ötürü gecikmeli olarak göndermemize rağmen pes etmemiş ve sonunda yarışmaya kabul edilmiştik.

Onun kazandığı bu ikincilik, kulübümüzün ilk başarısıydı. Bundan sonra, farklı yarışmalarda farklı öğrencilerimizle kazanacağımız İstanbul altıncılığı, Türkiye birinciliği vb. birçok dereceye emsal teşkil etmiş, ilham kaynağı olmuştu.

Emirhan ise bir önceki başarısıyla yetinmeyerek, öğreniminin son senesinde birlikte katıldığımız, yurt dışında düzenlenen bir yarışmada da başarı elde etmişti.

O, Amerika'nın New Jersey eyaletine gitti, bense Almanya'nın Hamburg Eğitim Ataşeliğine Türkçe ve Türk Kültürü Öğretmeni olarak atandım. Her ne kadar ikimiz de meslekî açıdan yabancı dillerde ilerlemiş olsak da Türk edebiyatı alanında kendimizi geliştirmeye ve güzel dilimiz Türkçeye olan katkılarımızı sürdürmeye devam ettik. Emirhan, Türk edebiyatına kazandırmak istediği romanı üzerindeki çalışmalarına hâlâ devam ediyor. Bense ilk görev senemde, Hamburg' ta bir meslektaşım ile bir çocuk tiyatrosu kurdum. Daha sonra öğrencilerle çektiğimiz kısa filmimizle katıldığımız yarışmada eyalet ödülü aldık.

Gelecek için, Emirhan ile Türkiye'de ulusal bir edebiyat dergisi çıkarma hayalimiz var. Kim bilir, belki bu düşümüz de günün birinde gerçeğe dönüşür.

UĞULTULAR

Nermin YURTBAŞI YÜRÜK | Türkçe Öğretmeni | Anadoluhisari Ortaokulu

“Elim istemsizce beş yıl öncesini yazıyor. Oralarda bir yerlerde mi unuttum kendimi bilemiyorum.”

Sabah telaşı, saate bakmak, çıkarıp bir de telefonda kontrol etmek, dakikalarla yarışmak, nefesinin göğsünde bir yerlerde takılıp kalması, işe ilk adım, küçük bir rahatlama, yeni mücadelelere bir kapı aralama... Elektronik ekranlar, klavye sesleri ve dışarıdan gelen seslerle beraber beynimden hiç çıkmayan bir uğultu... Sanki bu uğultuyla doğmuş gibiyim. Sahi ben çocukken, sokaklarda sek sek oynarken de var mıydı bu uğultu? Bilmiyorum, bilemiyorum, bu uğultudan düşünemiyorum, düşleyemiyorum da... Köşede duran çiçekler de rahatsız tüm bu seslerden, ara ara onlarla konuşurken de bölüyor sohbetimizi bu sesler.

Günün tarihini yazmam gerekiyor bir yerlere. Elim istemsizce beş yıl öncesini yazıyor. Oralarda bir yerlerde mi unuttum kendimi bilemiyorum. Yazdığım yıla gidiyor düşüncelerim; neler olmuştu, nerelerde unutmuştum kendimi? Aklımı alıp gelmeye çalışıyorum. Cama vuran yağmur alıp bugüne getiriyor beni. Üzgün geçen günlerimde ne yaptığımı bilmeden, kafamı toplayıp tam bir dikkatle yazıyorum tarihi. Bugün yağmur var dışarıda. Korna sesleri bölüyor yağmuru, sahi hiç gök

gürültüsü duymuyorum. Eskiden korkardım gök gürültülerinden, şimdi özlediğimi fark ediyorum, ne tuhaf! Bu düşüncelerle gerçek dünyaya dönüyorum, saate bakmayı hiç ihmal etmiyorum, kendimi kaptırıyorum, sanki nefesimi tutuyorum ve bir anda zaman akıyor, ben zamanı tutamıyorum. Sahi ne oldu saatlerin bereketine? Günü 36 saat yapasım geliyor. Yine aynı şeyleri hissedersen diye korkup her şey yerli yerinde kalsın diye geçiriyorum içimden.

Yine bir yokuşun başında, bir sabah telaşında ve uğultular arasında hep yürüdüğüm o beton yolda kaldırıyorum başımı, göğü göreyim diye. Ama önce saatime bakıyorum, aman geç kalmayayım diye. Üç yıldır geçtiğim o yolda, ağaçlar arasında daha önce hiç dikkatimi çekmeyen o evi görüyorum. Önce emin olamıyorum fakat sonra eve iyice sokuluyorum. Bahçenin duvarına dokunuyorum. Hemen oracıktaki bir taşın üzerine oturuyorum. Saatimi çıkarıp koyuyorum bir yana, telaşlarımı da diğer yana. Tam karşımda, çocukluğum bana bakıyor, gözlerimi ondan alamıyorum, gözlerindeki ışık bir yumru gibi oturuyor boğazıma. Birden bugün sabah aynaya

yansıyan silüetimi hatırlıyorum. Bu kez de gözlerimdeki ışığı aramaya koyuluyorum. Bir okul sırasında, bir sınav telaşında, bir bilgisayar ekranında, telefon tuşlarının arasında, inkâr ettiğim hırslarımda, bir haber kanalında, hızlı adımlarımda, yetişemediğim dost sofralarında... Her yere bakıyorum bir bir... Düşüncem bir çocukluk sabahında takılıp kalıyor yeniden. Kaygısız uyandığım günleri özleyorum. Uğultular bölüyor tüm bu düşüncelerimi; önce çocukluğum kalkıp gidiyor gözlerindeki pırıltıyı alıp, sonra çocukluk sabahlarım ve omzumdaki hafiflik... Yavaşça kalkıyorum oturduğum taşın üzerinden, saatimi alıyorum koyduğum yerden, bakmaya cesaret edemiyorum, geç kalmışlık duygusu kalbimi sıkıştırıyor. Yine de son bir kez dönüp bakıyorum gri renklerin arasında kalmış o ağaçlara. Baktıkça hepten gökyüzüne kaldırıyorum başımı ve göge bakarken tüm bu marazi düşüncelerim siliniyor sanki. Gökyüzü diyorum sonra kendi kendime, gökyüzü... Çocukluğum, gözlerimin ışığı, omzumdaki hafiflik... Hepsini o verecek bana. Belki bir yağmur damlasında belki esen yelde belki bereketli bir kar tanesinde... İlle de gökyüzü...

GÜLÜMSEYEN SESLER

Gamze YAYLAZ | Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni | Şehit Orkun Alp Arslan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

“
Dersteki sessizlik daha da büyüdü, bir çığ oldu ve sonra büyük bir gürültü koptu.
”

İletişimde gülümsemenin gücünü bilir ve kullanırdık. Peki ya insan, sesiyle gülümser mi? Daha doğrusu gülümsemenin sesi duyulur mu? Duyuluyor işte. Ben duyuyorum mesela. Hepimiz için pandemi dönemi çok zordu elbette. Fakat benim için aynı zamanda bazı duyguların da keşfedilme süreciydi. İnsan sevgisi, özlemi... Sevginin sesi olur mu peki? Onun da olur gülümsemeye eşlikçi.

Pandemi hepimize yeni şeyler öğretti. Alışkanlıklarımız değişti. Yapamayız dediğimiz ne varsa yaptık. Ben anlamam diye düşündüğümüz -özellikle teknoloji alanında- pek çok yeni bilgiyi öğrendik, pek çok yeni terimle karşılaştık.

Herkesin çalışma şekli, çalışma şartları değişti bu süreçte. Biz öğretmenler ise mesleğimizin var oluş sebebi öğrencilerimizden uzak kaldık. Uzaklığa rağmen yakınlık kurmamız gerekiyordu. Onlara, ekranlarla yaklaştık ama

yakınlaşabildik mi? Belirsiz... Göz göze olamadık. Güç vermek, motive etmek için omzuna dokunamadık öğrencilerimizin, şöyle bir "çak" yapamadık onlarla, aynı pencereden bakamadık dünyaya.

Artık durumu kabullenmeye başladığımız günler geldi. Oysa öyle zordu ki yaşadığımız. İşimizin öznesi çocuktu, gençti. Anlatmak, sormak arada bir kıkırdamak, bakışlarımızı buluşturmak, kalplerimizin çarpışını duymak için bize sınıflarımız lazımdı. Okul sadece akademik bir gereklilik değildi. Okul ortaklık demektir. Okul, benzerlerimizle kaynaştığımız, farklılıklarımızla tanıştığımız, kendimizi tanıdığımız, "ben" olmayı öğrenirken bazen de "biz" olmanın gücünü hissettiğimiz bir yerdi, yuvaydı en sıcakından. Okuldan uzak kaldıkça bunu daha iyi anladık.

Okulların açık olduğu günlerde sınıflarımızda buluştuk ve

öğrencilerimi seslerinden tanımaya çalıştım. Seslerini isimleriyle eşleştirdim zihnimde. Yanılmadım. Fark ettim ki bazı seslere bazı yüzler, bazılarında gülümsemeler, bazılarında utangaçlık, bazısına cesaret yakıştırmışım.

Yine canlı ders saatlerinden biriydi. İlerleyen dakikalarda sorduğum soruyu cevaplayan bir kızıma sözünü tamamladıktan sonra şöyle seslendim "Teşekkür ederim gülümseyen kızım, hep böyle içten gülümsemeye devam et, sana çok yakışıyor." Dersteki sessizlik daha da büyüdü, bir çığ oldu ve sonra büyük bir gürültü koptu. "Nasıl olur hocam, siz beni, bizi görüyor musunuz? Hayır, olamaz hocam ama ben şu an..." Eminim o an sadece o değil dersteki tüm öğrenciler kalkıp toparlanmaya, üstlerini başlarını düzeltmeye başladılar. Az sonra öğrencimden dersle ilgili soruyu tekrar cevaplamasını istedim. Bakın arkadaşınızın sesi gülümsüyor,

sesiyle gülümsemesini biliyor. Öğrencilerim işte o an ne demek istediğimi anladılar.

Kahkaha bir sestir ama gülümseme öyle mi? Duyulur mu sesi? Biz öğretmenler uzaktan eğitim deneyiminde yeni beceriler de edindik. Tabi ki gönülden duyanlarımız... Sesiyle ağlayanları, sesiyle gülenleri, sesiyle surat asanları, sesiyle mutlu olanları tanımayı başardık. Onları kalp sesimizle seslerinden

tanıdık, seslerinden yakaladık. Sesler demiştik ve gülümsemeler... "Başarıyoruz, oluyor, iyiyiz, yapacağız." diyen sesler... Bazıları sesleriyle gülümser. Her durumda, her şartta iyi olmaya çalışmanın, şükürün, mücadelenin huzurundan kaynaklanan gülümseme. Keşke ama keşke tüm çocuklar aynı tınıyla gülse, gülümseyebilse...

Gülümseyen seslerinden

öptüğüm öğrencilerimle, yakında kavuşacağız diye bağladık konuyu ve birlikte uygulandık. Okullarımıza döndük 2021 Eylül'ünde. Eylül hazandır, ayrılıktır belki ama bizlere vuslat oldu bu yıl, her yıldan farklı bir vuslat. Okulun değerini çok iyi anladığımız bir kavuşma.

Biz eğitim yolculuğumuza devam ediyoruz; inanç, azim ve sabırla...

YAŞAMAK, YAZMAK ve OKUMAK ÜZERİNE

Adil DEMİRKIRAN | Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni | Mimar Sinan Anadolu Lisesi

“*İnsanlar hangi dünyaya kulak kesilmişse, öbürüne sağır.*”

Yaşamak, yazmak ve okumak varoluşsal bir eylemdir. İnsan doğumuyla ölümü arasında kendini bulmak ve gerçekleştirmekle mükellef bir varlık. Diğer tüm canlılar içgüdüsel bir yaşam sürerken insanoğlu içgüdüsel yanları dışında bilgiyi üreten, geliştiren ve bir sonraki nesle bunu yazı ve sözle aktaran bir varlık. Hal böyleyken yaşamak insanoğlu için başlı başına bir meseledir.

Yaşamını anlamlandıramayan insan buhranlarından da bir türlü kurtulamamaktadır. Postmodern insan bu yaşamak sancısını çok daha derinden ve sarsıntılı hissetmektedir. Bir de Homoekonomikus (sadece iktisadi menfaatlere yönelen insan) dediğimiz bir insan tipiyle karşı karşıya olduğumuz çağımızda parasal bir değer ifade etmeyen her şey anlamsız ve boşa harcanmış zaman ve eylem olarak karşımıza çıkmaktadır. Yazılan kitabın yazan ve basımevi açısından ekonomik karşılığı varsa değerli, yine okunan bir kitabın okuyana ekonomik ya da popülerlik bağlamında bir getirisi varsa okunası. Bundandır ki bir

dünya kitap yazılmakta hiçbir faydası olmayan. Kişisel gelişim kitaplarının hemen hemen hepsi hayatta nasıl başarılı ve zengin olunur teranelerini anlatmakta çağımız insanına. Başarı; mevki-makam, binilen araba, oturlan ev, kullanılan cep telefonu vs. olarak tanımlandığından vahşi bir kapitalist ortam sunmakta insanoğluna çağımız.

Hal böyleyken yazmak ve okumak da başlı başına düşünülmesi, yorumlanması ve daha sonra eyleme geçirilmesi gereken varoluşsal bir durumdur. Yazar yazdığının ne kadar basılacağını, kaç adet satacağını, yazdığından ne kadar kazanacağını hesaplayan insan değildir. Yazmak, yaşama çözüm aramaktır. Sait Faik "Yazmasaydım deli olacaktım." der. Sait Faik'in bu cümlesi, "Haritada Bir Nokta" öyküsünün son cümlesidir. "Söz vermiştim kendi kendime: Yazı bile yazmayacaktım. Yazı yazmak da bir hırstan başka ne idi? Burada namuslu insanlar arasında sakın ölümü bekleyecektim. Hırs, hiddet neme gerekti? Yapamadım. Koşum tütüncüye, kalem

kâğıt aldım. Oturdum. Adanın tenha yollarında gezerken canım sıkılırsa küçük değnekler yontmak için cebimde taşıdığım çakımı çıkardım. Kalem yonttum. Yonttuktan sonra tuttum, öptüm. Yazmasam deli olacaktım." (Sait Faik, Son Kuşlar, s. 51, Varlık Yayınları, 1956, İstanbul). Bu, yazarın yazmakla ilgili duruşunu, yazmaya verdiği anlamı ifade eden çarpıcı bir örnektir. Yine yazmak hususunda Cemil Meriç şöyle der: "Denize atılan bir şişe her kitap. Asırlar, kumsalda oynayan birer çocuk. İçine gönlünü boşalttığın şişeyi belki açarlar, belki açmazlar." Burada denize atılan bir şişe sizce de yazarın varoluşsal bir yardım çığılığı değil midir tüm insanlığa? Friedrich Nietzsche yazdığı halde deliren son dönemin en önemli felsefecilerinden biridir hiç şüphesiz. Nietzsche'yi delirten şey yaşamak yükünün ağırlığından başka ne olabilir ki? "Tolstoy çok büyük bir yazar olmuş, hatta dünyanın en ünlü yazarı haline gelmişti yaşarken; ama ruhundaki fırtınalar dinmemişti. Hayatın anlamını sorguluyor, felsefecilerle, bilim adamlarıyla konuşuyor ama sorularına yanıt bulamıyordu.

Farklı dinî görüşler benimsemiş, Tanrı ile insan arasında aracılığa gerek olmadığını düşünmüş, bu düşüncesinden dolayı kilise tarafından aforoz edilmişti. Devleti, çarları eleştiriyor; savaşa, şiddete, baskıya karşı çıkıyordu." Tolstoy hayatı boyunca hep arayış içinde olmuştu. Bu arayış dünyanın en ünlü yazarını 82 yaşında yollara düşürecek kadar güçlü bir duyguydu. Şimdi tüm bu örneklerin yanında okur kitlesi önceden belirlenmiş, yazarların boy boy afişlerinin reklam panolarını süslediği, önüne her gelenin kitap yazdığı, her şeyin ederi kadar değerli olduğu çağlara erdik. Belki her zaman -bu kadar olmasa da- popüler kültürün dayattığı kitaplar, yazarlar ve hatta yaşamak vardı

...okur kitlesi önceden belirlenmiş, yazarların boy boy afişlerinin reklam panolarını süslediği, önüne her gelenin kitap yazdığı, her şeyin ederi kadar değerli olduğu çağlara erdik.

insanoğlunun karşısında. Belki de her zaman olacak.

Okumak da yaşama dair, varoluşa dair bir duruş ifade eder. Okur da kendi varoluşunu gerçekleştirmek için okursa, anlamlı bir eylem içine girmiş olur. Yaşamımızı anlamlandırabilmek için okumamız gerekir çünkü. Kutsal kitabımızın ilk cümlesi de "Oku" değil midir zaten? Tam da bu noktada "Ne okumalı, neden okumalı, nasıl okumalı?" gibi sorular çıkıyor okurun karşısına. Okumamıza referanslar belirlememiz gerekiyor. İsmet Özel "İnsanlar hangi dünyaya kulak kesilmişse, öbürüne sağır." diyor. Kulak kesildiğimiz dünyayı mı okumalıyız sadece? Yoksa oku, dedikleri için mi okumalıyız? Okumak, hangi yaramıza merhem olacak bizim? Yoksa popüler kültürün bize dayattığı kalıp kitapları mı -hapı yutar gibi- yutmalıyız? Tüm değerlerin hızla tüketildiği çağımızda bir değer kaygısıyla okunmayan her kitap, zamanı boşa geçirmenin diğer adı oluyor. Okumayı

anlamlandıran yazan değildir hiçbir zaman. Okuyan yazılan kitabı veya metni her daim yeniden yorumlar ve kendine göre, kendince yorumlar. Ya da yine İsmet Özel'in ifadesiyle "Bir kitap asla teftiş edilmek üzere okunmaz." Teftiş edilmek üzere okunan her kitap insanın zihnine de ruhuna da yüküdür çünkü.

Okumak sadece kitap okumak değildir. Çin felsefesinde insan dört boyutuyla ele alınır. İnsanın kendisiyle ilişkisi, insanın insanla ilişkisi, insanın doğayla ilişkisi ve insanın Tanrı'yla ilişkisi. İnsan önce kendisini, sonra insanları, doğayı ve Tanrıyı okumalıdır. Okunmayan her şey eksiktir çünkü. Okumak düşünmektir. Okumadan düşünmek mümkün değildir.

Okuduğumuz her kitap ruhumuzu besleyip bizi güzel insanlara dönüştürmüyorsa insana, çevreye, doğaya ve hayvanlara karşı daha duyarlı yapmıyorsa okumak ne anlam ifade eder?

HER ŞEY SENDEN

“*Öğretmenlik bilmediğim yaşantıları öğretti bana. Öğretmen olmanın yanında öğrenen oldum ben...*”

Arzu ARSLAN | Okul Öncesi Öğretmeni | Şehit İbrahim Yılmaz Anaokulu

Her gün evden çıkıp okula giderken gözlerimden akan gözyaşlarım, öğretmenler odasının kapısını açtığım zamana kadar akmaya devam ederdi. Sivas İmranlı'daki soğuk yüzündendi bu gözyaşları. "Ey okul ben geldim." dercesine devam ederdi. Bilirdim akan yaşlar, kalbimdeki heyecan, umut ve sevgimi ifade eden söz yaşlarıydı.

Her dokunduğum çocuktan güç aldım ve bu mesleğin ilk günlerinde söz verdim kendime, öznesi çocuk olacaktı mesleğim. Nereden bilirdim ki mesleğim hayatım olacaktı. Öğretmenlik bilmediğim yaşantıları öğretti bana. Öğretmen olmanın yanında öğrenen oldum ben, o yüzdendir öğrenmeye olan aşkım, inancım, umudum... Her okul, her aile, her çocuk, her öğretmen beni hep besledi. Çocuklar yaşam enerjim oldu. Öğrettikçe öğrenmek, aynı zamanda öğrettiklerimin davranışa dönüştüğünü görmek beni hep güçlü kıldı. Öğrenen öğretmen olmanın zaferiydi bu.

Öğretmenlikten okul müdürlüğüne geçiş yaptığımda "Nasıl yaparım?" korkuları ile başladım yeni görevime. Öğretmene eşlik etmek, çocukların mutluluğuna eşlik etmek, üzüntüsüne eşlik etmek, hayatlarına eşlik

etmek, oyunlarına eşlik etmek yeni görevimin tanımlarıydı. Müdür olmak farklı kıldı öznesi çocuk olan felsefemi. Meslek hayatımdaki ilkler beni hep heyecanlandırdı. Cezaevinde ilk anaokulunu açmak, hastane okulunda ilk anasınınını kurmak, adliyelerde ilk anaokullarını açmak... İlkleri yaparken yaşadığım heyecan ve o heyecanın bana yaşattığı unutulmaz anılar. O anıların kahramanları, çocuklarım. Yıllar sonra bir sınav görevinde

karşılaştım gencin biriyle. "Siz anaokulu öğretmeni misiniz?" sorusuna "Evet..." diyebilirdim. Gözlerine baktım. Gözlerinde otuz beş yıl önce kendimde gördüğüm heyecanı gördüm. Genç arkadaşlarıma ilham kaynağı olmak, onlarla tecrübelerimi paylaşmak, özneniz çocuk olduğu için aynı öznedede buluşmak...

Ne çok şey kattın bana öğretmenlik... Kendime olan güvenim ve meslek aşkım 16

farklı ülkeden aldığım ödüllere taçlandı. Öğretmenime hayran olup öğretmen olmuştum, şimdi ben de başkalarına örnek olabildiğim için mutluyum.

Her gece şükür ile yattığım yatağımdan "Bugün çocuklarımla neler yapacağım?" heyecanı ile kalkıyorsam, mesleğime olan aşkımdan. Öğretmenlik, beni ben yapan yegâne şey. Daha ne isterim ki hayattan, sadece binlerce şükür... Şükürler olsun öğretmenim.

HAYDİ HOCAM VAKİT TAMAM

Emrah ADAK | Türkçe Öğretmeni | T.C. Kırgızistan Eğitim Ataşeliği

“ Merhaba, Kürşat’ın narasıyla Tanrı Dağı’ndan inip Orhun’un kaynağından su içen tunc yürekli çılgın Türkler. Merhaba usta yazar Cengiz Aytmatov ve çocukluğumun filmi Selvi Boylum Al Yazmalım. ”

Ölümlü ayrılığı tartmışlar, elli dirhem fazla gelmiş ayrılık. Her ayrılık erken değil mi vakti belli olsa da? Bugün; anadan, babadan, kardeşten ve vatandan ayrılma günü. Geride kalanlara ve yeni başlangıçların henüz tanımadığım gizemli şahıslarına birkaç cümle yazarak veda etmek istedim. İnsan hayatında bazı kelimeler vardır ki yeri ve zamanı gelince kısa da olsa haddinden fazla anlam taşır. Bugünkü kelimelerim de aynen öyle “Hoşça kalın, Merhaba!”

Hoşça kal güzel ülkem, dört dağ arasındaki memleketim, feribot iskelesi ve bitmek bilmeyen kuyruk sırası. Hoşça kal ilk görev yerim. Çay kokan sokaklarda şırl şırl akan besteci dereler ve mavi ile inatlaşan gri deniz, hoşça kal. Hoşça kalın Anadolu erenleri; Mevlânâ, Yunus Emre,

Hacı Bektaş... Selamlarınız var elbet Hoca Ahmet Yesevî'ye. Baş üstüne, baş üstüne. Seçmekte zorlandığımız Anadolu yemekleri; su böreği, kel simit, tarhana çorbası, Gümüşhane ekşi maya ekmeği siz de hoşça kalın. Ciğer bizim diye çekişen Urfalı ve Diyarbakırlı kebab ustaları sizleri unuttum sanmayın; hoşça kalın ve daima lezzette yarışın. Hoşça kalın yurdumun fal bakan papatyaları. “Sevmek kavuşmaya yetmiyor değil mi?” bunu da unutmamalı .

Ekin para edince evde bayram havası estiren Anadolu'nun sert ve bir o kadar da mert babaları hoşça kalın. Hoşça kal gündeliğe, tarlaya, çapaya giderek evladına harçlık yollayan elleri değil ayaklarının altı öpülesi analar. Ve hoşça kalın anne baba olmadan anne babanın kıymetini bilen

evlatlar. “Babam beni bu oğlana vermez.” diye üzülen ana kuzuları ve “Ana bu kızı almazsan üç aya kalmaz veremden ölürüm.” diyen damat adayları hoşça kalın. Hoşça kalın bir kavuşup kırk hasreti alnından vuran âşıklar ve incir çekirdeğini doldurmayacak sebeplerden ötürü ayrılan çitkırıldımlar. Posta pulu alıp Leyla'sına mektup yollamak için hamallık yapan mert âşıklar hoşça kalın. “Yine bana hüsrân, bana yine hasret var, yine bana esmer günler düştü.” diyen usta sanatçı hoşça kal. Hoşça kal “Bir kedim bile yok.” diyen fakat milyonlarca hayranı olan anlamlı şarkıların kadını.

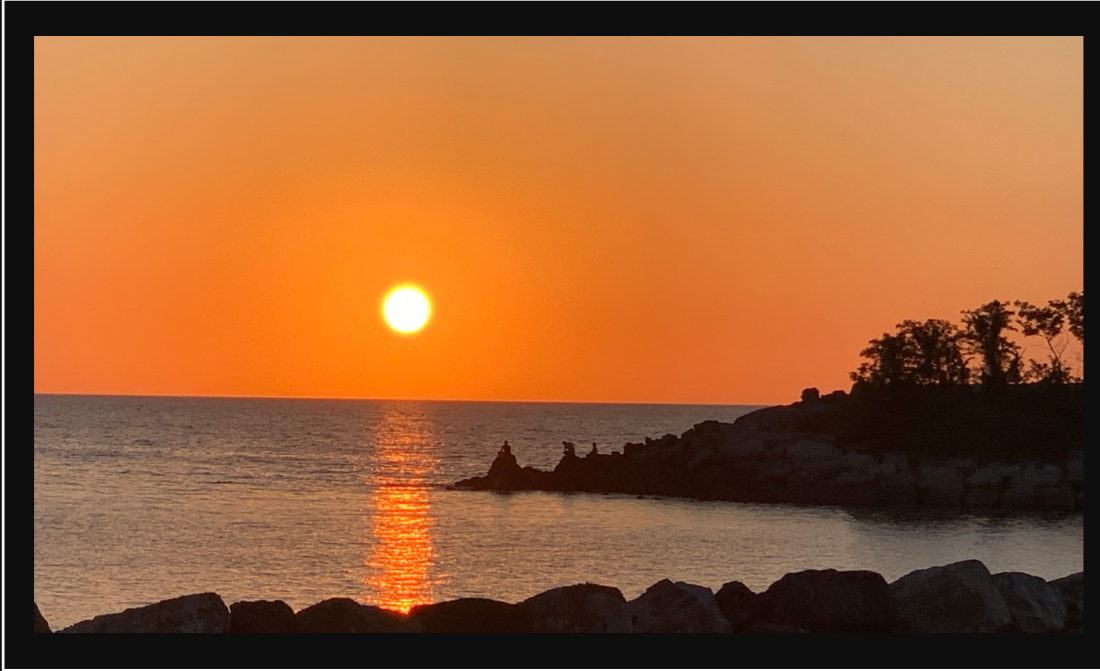
Ve merhaba yeni görevim, merhaba dost Kırgızistan. Merhaba gizemli, uçsuz bucaksız topraklar, merhaba ata yurdunda Türkiye Türkçesi

ile buluşmayı bekleyen balalar. Isık Golü'nde yüzen yalnız balık sana da merhaba, geleceğim mutlaka bir gün yanına. Merhaba, Kürşat'ın narasıyla Tanrı Dağı'ndan inip Orhun'un kaynağından su içen tunc yürekli çılgın Türkler. Merhaba usta yazar Cengiz Aytmatov ve çocukluğumun filmi Selvi Boylum Al Yazmalım. Merhaba destanların destanı Manas ve uzun yıllar uzak kaldığımız ama şimdi doyusya kucaklaşacağımız kardeş Kırgız halkı. Uzunca oldu bi' merhaba, kimse kusura kalmaya. Sürçü lisan ettiyse ve istemeden kırdıysak bir kalp; Hak katında affola.

Hoşça, dostça ve sağlıklı bir arada kalmanız dileğiyle; tüm insanlığa, tabiata, canlılara yeşillere, allara; merhaba, merhaba, merhaba.

Yer : Şavşat, Artvin
Tarih : 13.06.2020

Yer : Yalıköy, Fatsa, Ordu
Tarih : 05.07.2022

Yer : Aybastı Yaylası, Ordu
Tarih : 22.06.2014

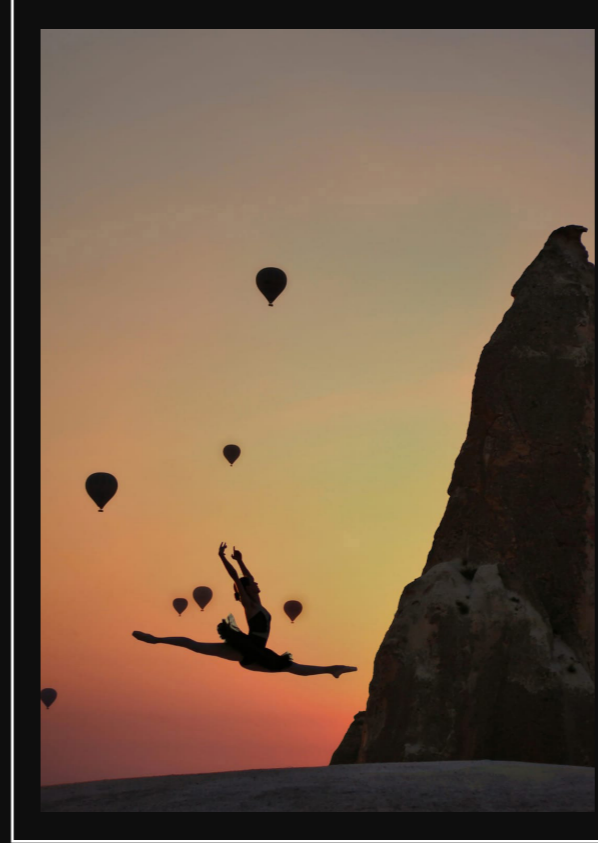
Yer : Yalı Mevkii, Ünye, Ordu
Tarih : 16.05.2014

Yer : Yedigöller, Bolu
Tarih : 13.11.2022

Yer : Yedigöller, Bolu
Tarih : 13.11.2022

Yer : Göreme, Nevşehir
Tarih : 19.07.2019

Yer : Erciyes Dağı, Kayseri
Tarih : 09.01.2019

Resmin Konusu : Memleket
Resmin tekniği : Karışık
Resmin ölçüleri : 50 x 70 cm

PALETİMDEKİ RENKLER

Hey gidi hırçın sularıyla paletimden taşan Karadeniz.
Derin sularına biraz hüzün, güven ve kararlılık karıştırdım bugün
Ve yine sarının iyimserliğinden,
Biraz da mutluluk ve hayallerin pembesinden.
Balıkçılar ağlarını attı seni bekliyor,
Hemen sürüyorum beyazın kismetinden.
Uzaktardan gelen kemeçe sesini,
Karıştırıyorum heyecan ve kırmızının sevgisine.
Bir fırça da Boztepe'ye doğru fındık bahçelerine,
Huzurun yemyeşiline.
Ordu'yu izliyorum şimdi.
Tepelerini çokça morun asilliğine boyuyorum
Ve yine beyazın masum sevgisine.

İYİ Kİ ÖĞRETMENİZ

Fatma Zehra EROL | Okul Öncesi Öğretmeni | Karatay Vilayetine Hizmet Götürme Birliği Anaokulu

Bir Öğretmenler Günü'ydü. Öğrencilerimle günün anlam ve önemi üzerine konuştuk. Kutlamaları gerçekleştirdik. Günün sonunda Ayşe Betül elinde bir resimle gelerek "Öğretmenim bak, seni çizdim." dedi. Ben de gülümseyerek "Bahtiyar oldum." dedim. Kısa bir süre sonra bu kez İsmet "Öğretmenim, ben bahtiyarı da çizdim." demesin mi?

Öğretmenlik mesleği her zaman beklenmedik olaylara açıktır hele ki okul öncesi öğretmeniyseniz.

Her gün sınıfa girdiğinizde bambaşka bir sürpriz karşılar sizi. Çocukların evlerinde yaşadığı mutlu anlar sizi mutlu eder, bir yeri acıyarak gelse içiniz yanar. Ağlayarak başladıkları okuldan gitmek istemedikleri zamanlar gelince ne kadar da doğru yolda olduğunuzu anlarsınız. Oyun oynamak, şarkı söylemek özgürlüğünü onlar verir size. Hele adınıza çizilmiş resimler, evlerde yapılan taklitleriniz "Ama öğretmenim öyle dedi." cümlesi, iz bıraktığınızın ispatıdır. Derdi, tasayı sınıfın dışında bırakmaktır öğretmenlik. Bu vatana, bu bayrağa, bu millete yakışan, insanlığın vicdanını aklayan nesiller yetiştirmektir öğretmenlik. Olsun, iyi ki olmuş, var olsun, dağ olsun, daim olsun öğretmenlik.

Ben de bu düsturla çalıştım yıllarca. Meslek hayatımda onlarca evladın yüreğine dokundum. Her bir çocuğumu sevdim, unutmadım. Yaşanmışlıklarımızı dün gibi aklımda tuttum. Onlarla büyüüp olgunlaştım, öğrendim,

geliştim. Doğru sandıklarımın vazgeçtiklerim oldu kimi zaman. Belki "yapmam" dediklerimi yaptım, yeni tecrübeler edindim. Öğrencilerimle güldüm, ağladım. Onlarla oynadım, yeniden çocuk oldum. Büyümek istemediğimi fark ettim ama onların büyüdüğünü gururla seyrettim. Düştüler, dizlerini öptüm; düştüm elimden tutup kaldırdılar. Onlar bana anneleri için ağıtlar yaktılar, ben de okula gelirken ardımda bıraktığım çocuklarım için... "Anne" diye bana sarıldılar, yavrularım diye onları kokladım ben de. Yeri geldi komşu olduk, yeri geldi dertleştik onlarla. Hayrete düştüm sohbetlerimizde, meraklı bakışlarında kayboldum. Onlar istedi ben öğrendim, onlar oynadı ben oynadım. Onlara yeni ufuklar açmak için kendimi aştığımı fark ettim. Velhasıl günlük telaşları ardımda bırakıp sınıfın kapısını kapattığımda, baş başa kaldığımız vakitlerde, "gerçek ben" oldum.

Yıllar içinde birçok anı biriktirdim.

Bir Öğretmenler Günü'ydü. Öğrencilerimle günün anlam ve önemi üzerine konuştuk. Kutlamaları gerçekleştirdik.

Günün sonunda Ayşe Betül elinde bir resimle gelerek "Öğretmenim bak, seni çizdim." dedi. Ben de gülümseyerek "Bahtiyar oldum." dedim. Kısa bir süre sonra bu kez İsmet "Öğretmenim, ben bahtiyarı da çizdim." demesin mi?

Bahçeye oyun oynamaya çıktığımız bir gün hava hafif esintili diye hırkamı da aldım. Nevra yanıma yaklaştı "Öğretmenim hırkan çok güzelmiş." dedi. "Teşekkür ederim Nevra, senin ceketin de harika görünüyor." diyecektim ki Nevra bir anda "Öğretmenim senin de hırkanı anneannen mi ördü?" deyiverdi.

Atatürk Haftası'ydı. Atatürk Evi'ne gezi düzenledik. Gezilerimizde öğrencilerimiz yolda karşılaştıkları manzaraları paylaşmayı çok severler. Gezi dönüşünde serviste heyecanlı bir ses duyduk "Öğretmeniiiiim baaaak, annemin eltisinin evi!" Hiç beklemediğimiz bu çıkışa hepimiz çok gülmüştük ve hatıralarımıza yeni birini daha eklemiş olduk.

Yıllar böyle akarken, dünya zor zamanlardan geçti. Salgın

zamanıydı. Kültür ve Turizm Bakanlığı sanal müzeleri üzerinden bir proje yürütmüştük. Zeugma Müzesi'ni işlerken "Çingene Kızı kime bakıyor?" etkinliğinde projeksiyondan yansıttığımız görüntünün sağından, solundan, altından, üstünden baktığımızda her seferinde Çingene Kızı'nın kendilerine bakması hepsini çok şaşırtmıştı. "Bana bakıyor öğretmenim, hayır bana bakıyor..." gibi tatlı atışmalarını unutamam. O senenin yaz tatilinde ailesine ısrar ederek Gaziantep'e giden ve Zeugma'dan bana fotoğraf atıp "Öğretmenim haklıymışsınız, burası çok güzel." diyen İrfan'ın bu tecrübesi öğretmenlik hayatımda aldığım en güzel dönütlerden biridir. İrfan, aynı zamanda müzeyi sanal olarak gezerken mozaik zemin desenleri için "Öğretmenim ne kadar zenginlermiş, bu kadar taşı nasıl almışlar da kime yaptırmışlar?" diyerek şaşkınlığını gizleyememişti.

Son hatıramız Çocuklarla Felsefe projemizdeki bir kitap etkinliğidir. Kitapta ayıcık üç mantar topluyor ve gelinciğe pişirmesi için veriyor. Ancak

paylaşmada sorun yaşıyorlar. Çünkü ayı gelinciğe bir mantarın yeteceğini düşünüyor ve mantarlardan ikisini istiyor. Gelincik ise mantarları pişirirken çok emek verdiğinden dolayı iki mantarı da kendisinin yemesi gerektiğini düşünüyor. Bunun üzerine biz de "Bu mantarları nasıl paylaşabiliriz?" sorusunun cevabını bulmaya çalıştık. Çocuklar bu konuda fikirlerini söylediler, kimi ayıyı haklı bulurken kimi de gelincikten yana olmuştu. Tam o sırada sınıftan bir ses yükseldi "Öğretmenim, bundan kolay ne var? Gelincik mantarları, ayı da gelinciği yesin!"

Sözün özü öğretmenlik ömür boyu sürer. Emekli de olsak yaşadığımız anılar zihnimize yaşamaya devam eder. Vakit bitip emaneti sahibine geri verinceye kadar sol yanımız heyecandan pır pır etsin, vicdanımız "iyi ki..." desin, gözlerimiz mâzideki emeklerimizle âtidedeki eserlerimizi gururla izlesin ümidiyle yaşarız. Bizi diri tutan bu ümittir. İyi ki öğretmeniz, ümidimiz hiç bitmesin.

SANIRSIN Kİ!..

Hikmet BAŞARAN | Görsel Sanatlar Öğretmeni | 100.Yıl Şehit Mustafa Nehir Ortaokulu

Ağlayarak “Baba ne oluyor?” diyen 4 yaşındaki oğluma “Kapat gözlerini, oyun oynuyoruz.” demekte zorlandım. “Hayır! Hayır! Oynamıyoruz.” dedi.

900 SM

Bugün de dün gibi, acıların, beklentilerin, yapacakların hep aynı olacak, yine aynı güne uyanacağım sanırsın. Oysa değildir.

O gün, yani 6 Şubat farklıydı. Bu fark şu anda yazılamayacak, kaleme dökülemeyecek kadar zor. O gece sabaha karşı ansızın uyandırdı o korkunç ses. Farklı odalardan birleştirdi bizleri. Kenetlendik! Ağlayarak “Baba ne oluyor?” diyen 4 yaşındaki oğluma “Kapat gözlerini oyun oynuyoruz.” demekte zorlandım. “Hayır! Hayır! Oynamıyoruz.” dedi. Deprem oluyordu. Evet, oyun olsa biterdi. Ama bitmedi. En uzun 90 saniye idi. Hemen ardındaki depreme nerede yakalandık ben hâlâ hatırlamıyorum. Dışarıda bulduk kendimizi, çaresizce yürüyorduk.

24 Nisan’da az hasarlı evimize geri döndüğümüzde, kızımın beş altı metre karelik odası yaşam alanımız oldu. Etrafı kaplayan kitap yığınları arasında bu odada yaşadık günlerce. Evdeki herhangi bir kapı kapalı olmamalıydı. Bu olası bir depremde bizim kaçışımızı kolaylaştırırdı. Kafamızda her an dışarı çıkma, çıkabilme senaryoları...

Birimiz kıpırdasa, diğerimiz uyanıyorduk, acaba deprem mi oluyor diye. Sabaha doğru artık saate bakmak kolay değildi, tekrar aynıyını yaşar mıyız korkusu yüzünden. Olası bir sarsıntıya koridorda yakalanmamak için evden çıkarken seri olmalıydık. Bazen sadece arkadaşlarımızın haberdar olduğu ufak artçılar hissetmemiş olmak, istemeden sevindirirdi bizi. O anda evde isek tekrar başa

dönüyorduk. Komşularımız da apartmana döndüğünde daha da güçlü olduk. Hep öyle miydik? Hayır! Zor zamanlar birleştirmişti bizi.

Yalnız başına dışarı bir şekilde çıkılıyordu, çıkmak zorundaydın. Ama aklın hep evde kalıyordu. Çünkü döndüğünde bulamamak var çünkü yan yana iken bir sarsıntı olsa yapabileceklerin var. Suçluluk hissediyor ve bu duyguyu kimse ile paylaşamıyordun. Okulda isen ansızın dışarı çıkabilme senaryoları kuruyordun kendi kendine.

İşte bu düşünceler içindeyken Ordu-Ünye’ye taşınmaya karar verdik ve taşındık. Güler yüzlü çalışanlarıyla bize kucak açan öğretmenevinde kaldık. Burada kaygıdan nispeten uzak günler geçirdik. Kısa zamanda ev de bulduk ve yerleştik.

Bir hafta sonra tayininin çıktığı Ordu’nun Çamaş ilçesine gittik. Yol boyunca binaların kaç katlı olduğunu, yüksek kesimlerde uçurumun kenarına yapılmış evleri, denizi ve yeşilin bin bir tonunu izleyerek Çamaş’a vardık. Burada küçük oğlumun dahi diline pelesenk olmuş; az, orta ve ağır hasarlı bina kavramı, duvar çatlakları, moloz yığınları, toz bulutu kısaca deprem konuşulmuyordu. Üzerine bir de tüm sıcaklığıyla bizi karşılayan, derdimiz ile dertlenen, dinleyen “Yardımcı olabileceğimiz bir konu olursa lütfen söyleyin.” diyen öğretmen arkadaşlarımız olunca, alışmak da zor olmadı.

Yarını görebiliyoruz artık. Umutluyuz...

Nazan ÇELİKEL | Türkçe Öğretmeni | Ertuğrul Gazi Ortaokulu

HAYAT...

Batan güneşin gökyüzüne yayılan renkleridir hayat,
 Bazen öylesine rengârenk bazen de siyah beyaz.
 Hızlıca geçen bir trenin içinde seçmek istersin gördüklerini,
 Yakalamaya çalışırsın, yapamazsın.
 Bir atın toynak seslerindeki ritmi ararsın hayatta,
 Sakin, huzurlu, umut vadeden...
 Dalgalı denizin hırçınlığına inat,
 Gökyüzünde ararsın dinginliği.
 Öylesine derin, öylesine sonsuz...
 Bir ormanın içindeki akan suya anlatırsın derdini,
 Yüzüp giden yapraklara koyarsın kendini,
 Vardığın yer heyecanlandırır seni,
 Bilinmezliğin süzülüşünde kaybolur gidersin.
 Cama vuran yağmur damlalarının süzülüşünü izlersin.
 Her biri farklı bir şey anlatır sana.
 Bir anda çakan şimşek böler dinlediklerini.
 Her şeye inat,
 İlkbaharda açan çiçek,
 Sabah doğan güneş,
 Yeni doğan bebek,
 Gülümseyen bir yüz,
 Dumanı üstünde sıcak çayın kokusu, umuttur sana,
 Hayatın karşısındaki dimdik duruş...

Habibe YILMAZ | Fen Bilimleri Öğretmeni | Cebeci Ortaokulu

BİR SEVDADIR ÖĞRETMENLİK

Bir sevdadır öğretmenlik,
 Adanmışlıktır.
 Gönül vermektir emekten öte,
 Yüreğine milyonlarca yürek sığdırmaktır.
 Bedeni yorulsa da zaman zaman,
 Yüreğindeki aşk, meydan okur tüm yorgunluklara.
 Avuçlarında tebeşir, yüreğinde sevda izi kalır her gün.
 Dünyanın her köşesinde, onun için atan yürekler olur yıllar sonra.
 Öğrencisinin gönlüne bir tohum gibi düşer sevgisi.
 Sonra tüm çorak topraklarda güller açar.
 Bazen acıyı, bazen mutluluğu paylaşmaktır öğretmenlik.
 Soğuk kış günlerinde sevgiyle bakan bir çift göz ısıtır üşüyen ellerini.
 Aşkla yetiştirir öğretmen çiçeklerini.
 Bir anne, bir baba gibi,
 Hayata hazırlar küçük yürekleri.
 Ve burkular gönlü, dolar gözleri her ayrılıkta.
 Ama bilir ki bu ayrılık geleceğe uzanan bir yol ayrımıdır sadece.
 Bu gururla uğurlar çiçeklerini öğretmen.
 Ve seslenir gönül diliyle:
 Haydi git çiçeğim, yolun açık olsun.
 Nice mezuniyetlerini görelim.

HERKESİN BİR SENİ VAR

Bilir misin
Buğulu vakitlerin
Neden ışık hüzmelerini kaçırdığını geceden?

Erimeyen bir mumu,
Yıllar sonra koyarsın şamdana.
Tutuşur içindeki yangınlarla,
Verirsin yorgun omuzlarını,
Yağmur damlalarıyla çınlayan cama.
Ve bir de keman
Ağlıyorsa en içli tınılarla,
Mekânın seninle yok olur zamanda,
Yelken açarsın uzaklara.
Divit tutulmayı bekler,
Kağıt yazılmayı,
Yazılarak bitmeyecek bir yürekten,
Yazılası neler geçer.

Yorgunluğa inat,
Direnir bir hayalin peşinde koşan gözler.
Senin gittiğin, senin gitmek istediğin diyarda,
Hep seni bekler.
Bir rücadur, bir sükûttur takındığın tavır,
Yalnız kendi içinde inler.
Bunca zamandır
İçimin sokaklarında yalnız dolaşıyorum.
Sadece ben dinliyorum, seni anlatan kendimi.
Ve bilmem, bilemem
Sana dökülen bunca satırlardan
Hangileridir ki buntar?

Herkesin bir seni var,
Herkesin bir kuyusu,
Herkesin bir dağı,
Herkesin bir çölü...
Yollarına sarı yapraklarla döküldüğü,
Sabır ipliğine kelimeleri
İnci gibi ördüğü,
Herkesin bir seni var,
Adını tek bir hecede gördüğü.

Kendi mananı bulduğun bir rüyayı
Tadıyorsa hücrelerin,
Kendi mananı bulduğun bir hamurda
Yoğruluyorsa içindeki cevherin,
Bil ki boynunu büken başaklara
Rüzgâr hep onu fısıldar.
Serendip kıyılarında,
İlk hikâye başladığından beri
Bütün dalgalar toprağa onunla koşar.

Hep bir bekleyişin adıdır bu.
İçindeki gurbetin,
Varamadığın sılanın adı.
Binlerce kez ölümün,
Binlerce kez doğumun adı.

İşte söylüyorum
Bütün suskunlukların yerine.
Bilsin kalabalıklar,
Herkesin bir seni var.

UZAK ANILARIN YAĞMURU

ne kalır, bir ada bir insandan giderse
narın kırmızı sevinci, yaprakların hevesi,
gökyüzünün iyiliği kalır

uzak anıların yağmuru,
ve yarım bir kış, ah'lar içinde

bir ada bir insandan giderse,
aynı hüzne eğilen uzak kuşlar kalır
bir ölü kent, kıyısı acı denizi
bulvarlar kin taşından
ufalanır kalır çirkinliğinde

(Büyükada, 7 Mart 2017)

ADA-İ KEBİR

bengi taşların belleği oldum
ağır sustum, derin ağrıdım
yankılandı gün ışısız mağaralarda
uzun bir ağıt gibi
aramızdan geçen zaman

(Büyükada, 3 Ocak 2017)

AYNADAKİ DE KİM?

uykusuz
yorgun
kimsesiz ve yaşlı bir çocuğu İstanbul.

bir zamanlar,
kaldırımlarını nezaketle adımlarken insanlar,
epeydir dizleri sızlıyor,
anlaşılan yine yağmur var.

huysuz,
mutsuz,
ve uslanmaz bir çocuğu İstanbul.

üstü başı toz toprak,
karnı aç,
elindeki salçalı ekmeği ısırarak,
eksik dişleriyle gülümsüyor,
elinde rengarenk bir topaç.

kalabalıklaştıkça,
yalnızlaşıyor bu şehir.
denizin ortasında inci misali,
kendi kabuğunda esir.

yaşlı mavi gözleri,
eski bir dostu arıyor sanki.
yine kaybolacak diye peşinden koşuyor,
ahşap evde yaşayan siyah kedi.

bir sabah,
seher vakti,
kabuslarla uyandı İstanbul.
kalktı yataktan,
giydi yine eski giysilerini,
durdu ve düşündü bir an.

bu sokaklar,
bu evler,
içimde yaşayan bu insanlar da kim?

titrek ellerini gezdirirken
kırıışmış yüzünde,
yine kaybolmak üzereydi
zamanın bir yerinde.

aynalardan seyrederken geçmişi,
çoktan unutmaya başlamıştı eski hikayeleri.
yutkunurken geçen günleri,
boğazında takıldı aynı sözler:
bu aynadaki de kim?
bu
aynadaki
de
kim?

KUZEYİN KALBI ÜNYE

Elif ÖZDEMİR | Matematik Öğretmeni | Puset Polvan Ortaokulu

“*Ünye, tarih boyunca farklı kültürlere ev sahipliği yapmıştır. Ermeniler, Rumlar, Çerkezler, Gürcüler ve Türkler bu güzel şehrin sokaklarında kardeşçe yaşamışlar.*”

Mavi ile yeşilin buluştuğu, güneşin denizden batıp denizden doğduğu, sahlinin şifa kaynağı siyah kumla doluğu, Karadeniz'in incisi, gelenlerin unutamadığı şehir; Ordu'nun en büyük ilçesi Ünye. Tarihi çok eskilere dayanan bir yerleşim yeri olan Ünye, günümüzde de çevresine göre belirgin oranda fazla nüfusa ev sahipliği yapmaktadır. Bozulmamış sahilleri, yumuşak iklimi, kendine özgü çam ve çınar ağaçları, insanın iştahını açan mutfağı ve

daha birçok özelliği ile cazibe ve yaşam merkezi haline geliyor Ünye.

Ünye, tarih boyunca farklı kültürlere ev sahipliği yapmıştır. Ermeniler, Rumlar, Çerkezler, Gürcüler ve Türkler bu güzel şehrin sokaklarında kardeşçe yaşamışlar. Öyle ki denizin içindeki Aya Nikola Kilisesi kalıntıları, Yalı mevkiinden Çakırtepe'ye uzanan eski Rum evleri, Roma ve Pontus medeniyetlerinden kalma tarihi

10. yüzyıla dayanan Ünye Kalesi, Kadılar Yokuşu'nda muhteşem bir seyir zevki sunan Osmanlı mimarisi örnekleri, mutfaklarda hâlâ buram buram tüten Gürcü yemekleri bunun en güzel kanıtıdır.

İlçemizin görülmesi gereken güzelliklerinin başında Çamlık gelir. Gören herkesin büyülediği, kendine has yeşili ve koyuları ile ziyaretçilerini hayran bıraktığı, sincapların daldan dala koştuğu, kuş sesleri

inde huzurlu bir yürüyüş yolunun olduğu hele ki güneşin batışında ortaya çıkan harika anlar ile fotoğrafçıların bir numaralı durağı haline gelen Ünye'nin bozulmamış en değerli güzelliği Çamlık.

Diğer bir doğal güzellik olan Asarkaya Kent Ormanı, şehrin doğusunda yüksek bir tepede yer alır. Ormanda harika bir yürüyüş yolu vardır. Ayrıca Ünye İskeleyi de halkın sıkça ziyaret ettiği noktalardandır. İskeleyden kalkan gezi amaçlı tekne turları, tarihi Burunucu Yarımadası ve

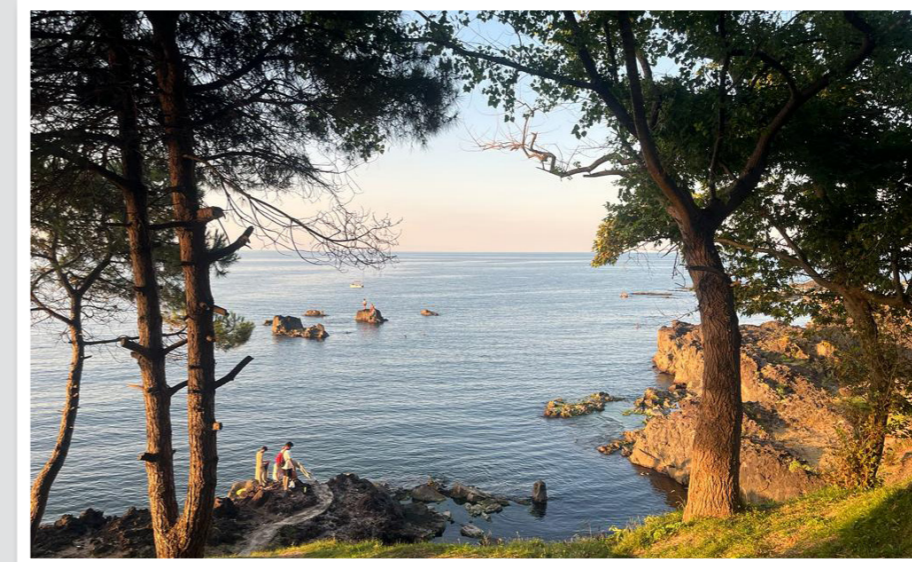
Çamlığı, ziyaretçilerine denizden görme imkânı verir.

Ünye misafirlerine dört mevsim içinde yapılabilecek aktiviteler sunmaktadır. Ünye kültür yolu ile şehir içinde gezilebilecek 19 nokta bulunmaktadır. Tarihi yerleri bisikletle gezip eşsiz manzaraların tadını çıkarabilirsiniz. Bu manzaralardan birinin hikâyesi şöyledir: II. Abdülhamid zamanında Japon İmparatoruna iade-i ziyaret maksadıyla İstanbul'dan Yokohama Limanı'na, Osmanlı Devleti'nin

en gözde gemilerinden Ertuğrul Firkateyni yolların. Mürettebatın içinde Ünyeliler de vardır. Gemi Yokohama'da üç ay kaldıktan sonra dönüş yolundaki kazada batır ve mürettebattan 587 kişi hayatını kaybeder. Bu olayın ve hemşehrilerimizin anısına Türkiye'de ilk ve tek olan Türk - Japon Dostluk Anıtı Ünye'mizin en güzel yerlerinden Burunucu mevkiinde, denize hâkim ve sıfır noktasında yapılmıştır.

Bakırcılık Ünye'nin önemli gelir kaynaklarından. Ünye'deki Türklere, Rum ve Ermenilerden kalma çok değerli bir zanaattır. Her ne kadar bakır dövmeciliği ve işçiliği başka bölgelerimizle anılıyor olsa da bu alanda Ünye'nin de hatırı sayılır bir yeri vardır. Ünye'ye gelenlerin kulaklarına Bakırcılar Arastası'nda hâlâ bakır döven ustaların çekiç sesleri gelir.

Şehrimizin bir başka geçim kaynağı da fındıktır. Ünye'de yaşayan halkın çoğunluğunun fındık bahçesi vardır. Ağustos ayı boyunca fındık toplama, patoza verme, kurutma ve satış işlemleri

devam eder. Gençler hasat zamanını değerlendirerek fındık işçiliği yapar ve harçlık biriktirir. Ev hanımları da fındıktan kazandıklarıyla bir takım eksiklerini alırlar. Kısacası fındık mahsulü ilçemize ekonomik anlamda can verir.

Gelelim Ünye mutfağına... Karadeniz sahilindeki birçok yer gibi Ünye'nin de pidesi çok meşhurdur. Karalahana çorbası, pancar sarması, turşu kavurması, sütlücan kızartması, çallıların arasından toplanan ve bazı yörelerde diken ucu diye bilinen melevcan kavurması, Gürcü kavurması en sevilen yemeklerdir. Bir de kurutulmuş etli kırmızı biber, bolca kavrulmuş fındık, ceviz, kinzi ve reyhan başta olmak üzere kullanılan çeşitli baharatların karışımı ile oluşan biber tuzumuz vardır ki tadına doyum olmaz.

Ünye'yi anlatıp Ünye taşından bahsetmezsek olmaz. "Kırmızı Ünye Kireçtaşı" olarak da bilinen bu taşla yapılan binalar yazın serin, kışın sıcak olur. Ünye taşı 1100 derece sıcaklığa dayanabilir. İstanbul Çamlıca Camisi'nde, Yeditepe Üniversitesinin yerleşkesinde, ülke genelinde birçok cami ve binada kullanılmakla beraber yurt dışındaki bazı eserlerin yapımında da kullanılmıştır.

Ünye'de çıkarılan, ilaç üretimiyle kozmetikte de kullanılan kilden ve sadece Ünye sahilinde bulunan manyetik kumdan da söz edelim. Ünye sahillerinde bulunan siyah manyetik kum ve kil son zamanlarda şehrimizin sağlık turizmi ve alternatif tıp alanında parlayan yüzü olmuştur.

"İndik Urum'a kışladık
Çok hayra şer işledik.
Oney oldu son durak
Göçtük Elhamdülillah"

Yunus Emre'den söz etmeden Ünye'yi anlatmış sayılmayız.

“Kırmızı Ünye Kireçtaşı” olarak da bilinen bu taşla yapılan binalar yazın serin, kışın sıcak olur. Ünye taşı 1100 derece sıcaklığa dayanabilir. ”

Doğum ve ölüm tarihi tam olarak bilinmese de 13. yüzyılda yaşamış bir Türkmen dervişi olan Yunus Emre'nin son durağının ve kabrinin olduğu yer olarak Ünye'deki Şeyh Yunus Emre Tepesi söylenir. Yunus Emre, Anadolu'da öylesine çok sevilmiştir ki Anadolu halkı onu adeta bağrına basmış ve bu sebeple de Eskişehir'den Afyon'a, Erzurum'dan Manisa'ya pek çok şehirde mezarı olduğu

iddia edilmiştir. Bu bir nevi onu sahiplenme duygusunun yansımasıdır. Daha önce adı "Şeynuz" veya "Şeyh Yunus" olarak bilinen tepe, rivayetlerin işareti üzerine Şeyh Yunus Emre Tepesi olarak adlandırılmıştır. Yukarıdaki dörtlüğün değiştirilmiş olma ihtimali olsa da Ünye halkı, Yunus Emre'yi her zaman sahiplenmiş, şiirlerini ezberlemiş, öğretilerini şiar edinmiştir.

Burası Karadeniz'in güzel ve kendine özgü ilçesi Ünye. Hekimoğlu türküsüne de konu olmuş bu kadim şehir, bütün misafirlerini sevgiyle, saygıyla ve samimiyetle bekler. Siz de gelin ve 1461 yılında, seferden dönen Fatih Sultan Mehmet'in "bir gölgelik olsun" diyerek kendi elleriyle diktiği ve şu an gövdesi 9 metre, boyu 30 metre olan 556 yaşındaki çınar ağacını selamlayarak geçmişe yolculuk edin.

Doğadaki Sınıf Açık Hava Sınıfı Uygulaması

Proje Sahibinin Adı - Soyadı: Rumeysa ÇEVLİK
Okul Öncesi Öğretmeni
Kayasuyu İlkokulu

Projenin Amacı: Doğal veya geri dönüştürülebilir malzemeleri ders materyaline dönüştürerek doğal şartlarda, basit çözümlerle, nitelikli okul öncesi eğitimi sunabilmek amacıyla okul bahçesinde Açık Hava Sınıfı modelini tasarlayıp eğitim-öğretimin günlük en az 60 dakikasını doğa ile iç içe sürdürmek. Açık hava uygulamalarının sayısını ve niteliğini artırarak çocukların tüketim odaklı değil, süreç odaklı, doğayla bağ kurabildiği ve birey olarak çevreye etkisinin farkında olduğu bir sistem oluşturmak.

Açık Hava Sınıfı, etrafı duvarlarla kaplı olmayan, çatısı gökyüzü olan, basit yöntemlerle ekolojik içerikli hazırlanmış, nitelikli ve Millî Eğitim Bakanlığı müfredatının uygulanabileceği bir öğrenme ortamıdır. Sürdürülebilirlik açısından Açık Hava Sınıfı'nda kullanılan malzemeler doğadan ya da geri dönüşüm materyallerinden elde edilmektedir. Bu materyallerle okul bahçesinde öğrenme merkezleri oluşturup çocukların hem doğa ile bağ kurmasını sağlıyor hem de geri dönüşümü, üretimi, sürdürülebilirliği eğitimin odak noktası haline getiriyoruz.

"Doğadaki Sınıf" projesiyle ülkemizdeki bir vakıf tarafından "Fark Yaratın Öğretmen" seçildim. "Okul Öncesi Eğitimde Yenilikçi Öğrenme Ortamları" konulu çalışmam ile bir sivil toplum kuruluşunun düzenlediği 19. Eğitimde İyi Örnekler Konferansı'na davet edildim.

Projenin Özeti:

Açık Hava Sınıfı uygulamasını 2020 yılı pandemi sürecinde -öncelikle ekran bağımlılığı olmak üzere- salgının etkilerini azaltmak amacıyla çocuklarımız ve velilerimizle birlikte tasarladım. Açık Hava Sınıfı'nda çocukların ekolojik yaşamı hissedecekleri, doğayı en ince ayrıntılarıyla içselleştirecekleri öğrenme istasyonları ile müzik ve Atatürk temalı öğrenme istasyonları oluşturdum. Bu öğrenme istasyonlarına; Günlük Yaşam Becerileri Atölyesi, Bitki Gözlem Alanı, Tarım Alanı, Böcek Oteli, Atatürk Merkezi, Müzik Merkezi, Bitki Gözlem Merkezi, Duyusal Alan, Denge Yürüyüş Alanı gibi isimler koydum. Çocukların yaparak, yaşayarak ve deneyerek öğrenmesine ortamlar hazırladım. Bu bağlamda çocukların farklı gelişim alanlarına hitap eden küçük risk alanları oluşturdum.

“Çocuklar, doğada zaten var olan fen bilimlerini, matematiği, müziği kısacası doğanın bilimini ve sanatını yine onun kucağında öğreniyorlar. ,,

Tüm bu öğrenme merkezlerinin yanında çocukların bir kitaptan gördükleri ve "Keşke bizim de olsa." diye hayal ettikleri bir ağaç evi yaptım. İki yıl boyunca hiç pes etmeden çalışarak yerel yönetimlerin ve diğer destekçilerimizin de katkılarıyla çocuklarımızın hayallerini gerçekleştirdim. Bir kitaptan yola çıkarak yaptığımız ağaç evimizi yine kitaplardan başka hayallere doğru yola çıkmak için çocuklarımızla birlikte kütüphaneye dönüştürdüm. Bu süreçten ilham alan meslektaşlarım, Kahramanmaraş ve Gaziantep'teki iki okulda kendi ağaç evlerini oluşturdular ve Açık Hava Sınıfı kurma çalışmalarına başladılar. Hatta şimdilerde Adana, Ankara, Adıyaman, Aydın, Bursa, Çanakkale, İstanbul, Trabzon, İzmir, Afyon, Kilis, Kahramanmaraş, Hatay ve daha birçok

“Şimdilerde hayalim, halen sürdürmekte olduğum öğrenme modelimi farklı okullarda yaygınlaştırarak... ”

ilimizde rehberlik ettiğim meslektaşlarımla Açık Hava Sınıfları kuruyoruz.

Bir köy okulunda çalışırken doğadan ne çok şey öğrendiğimi yeniden hatırladım. Dezavantajlı görünen birçok şey hakkında olumlu düşünmeye odaklandım. Müfredattaki kazanımları, doğaya zarar vermeden, çöp çıkarmadan, israf etmeden de verebileceğimi keşfettim. Böylece çocuklar, doğada zaten var olan fen bilimlerini, matematiği, müziği kısacası doğanın bilimini ve sanatını yine onun kucaklarında öğreniyorlar.

Açık Hava Sınıfı uygulaması çocuklarda doğa ile bağ kurma, problem çözme, çözüm odaklı olma, olumlu benlik algısı oluşturma ve sosyal becerilerini iyi yönde geliştirme imkânı sağlıyor. Sadece tüketen değil, üreten bireyler olmaları yönünde farkındalık sağlayan ve merak duygularını kaybetmeden onları ilkokula hazırlayan, bütünsel bir süreç. Çocuklar bu uygulamayla meraklarının ve keşfetme duygularının peşinden giderek kendi deneyimleriyle öğreniyorlar. Bu uygulama; hayal kuran, hayallerinin peşinden koşan, eleştirel bakabilen, bilimin ve doğanın ışığıyla ilerleyen çocuklar yetiştiren, sürekli yenilenebilen bir çalışma. Köyde, ailelerini daha az çöp çıkarmaya teşvik ediyorlar. Bitki yetiştirmeyi, bahçe işlerini, doğal materyalden ürün oluşturma gibi becerilerini, ekolojik değişimlere uyum sağlamayı, gezegenle uyumlu, sürdürülebilir yaşam alışkanlıklarını erken çocukluk döneminde kazanmaya başlıyorlar.

Şimdilerde hayalim, halen sürdürmekte olduğum öğrenme modelimi farklı okullarda yaygınlaştırarak daha çok çocuğun doğayla buluşmasını ve doğadan öğrenebilmesini sağlamak. Meslektaşlarımla katkısıyla bunu yapabileceğimize olan inancım sonsuz.

İngilizce Sokakta

Proje Sahibinin
Adı - Soyadı: Muhammet AYDIN
İngilizce Öğretmeni
Mehmet Necati Vidinli MTAL

Projenin Amacı: Bu uygulamanın temel amacı, öz benlik algılarının düşük olduğu gözlemlenen bir meslek lisesi öğrenci grubunun hem yabancı dil öğrenmenin gücüne dair geliştirdikleri ön yargıları kırmak hem de Türkiye'nin yabancı dil yeterliliğini yükseltecek ideal bir yabancı dil öğrenme senaryosu ortaya koymaktır. Proje, İngilizce dört duvar arasında değil sokakta öğrenilir düşüncesine dayanır.

Projenin Özeti:

“İngilizce konuşamıyorum çünkü yabancı dilde yetenekli değilim.”

“İlkokuldan bu yana İngilizce öğreniyoruz ama neden konuşamıyoruz?” sorusu bu öğrenilmiş çaresizliği ifade eden sorulardan biri. İngilizce Sokakta projesini hayata geçirmeden önce bu problemin temelinde yatan çözümler üstüne düşündüm ve bu benim için bir çıkış noktası oldu.

Ben Ordu-Ünye'de çoğunluğu şehrin uzak ve kırsal bölgelerinden gelen ve sosyoekonomik olarak dar gelirli ailelerin çocuklarından oluşan bir meslek lisesinde İngilizce öğretmeni olarak görev yapmaktayım. Türkiye'de mesleki ve teknik lise öğrencilerinin özgüven eksikliği problemi yaşadığı gözlemlenmiş, yetersiz öz benlik algısı, meslek lisesi öğrencilerinin kariyer fırsatlarını sınırlayarak onların yabancı dil öğrenme isteklerini de olumsuz etkilemiştir.

“Bizim akademik bir başarı beklentimiz yok.”
“İngilizce konuşamıyorum veya konuşmaya çekiniyorum.”
“Yurt dışına gidemeyeceğimi düşünüyorum bu yüzden İngilizce öğrenmenin gerekliliğine inanmıyorum.”
“Bir mobilya ustasının yabancı dil bilmesi gerekmiyor.”

Öğrencilerin bu ön yargılı düşüncelerini değiştirmek için harekete geçtim.

Öncelikle dünya başkentlerini (Berlin, Londra, Paris, Tokyo gibi) okulumuzun koridorlarına tasarlama fikri ortaya çıktı. Esnek öğrenme ortamlarının yaratıldığı bu çalışma daha sonra yerini bir dünya projesine dönüşen İngilizce Sokakta projesine bıraktı. Bu yabancı dil uygulamasını diğer kurumlarla paylaşmak istediğim için ortaöğretim düzeyinde her okul türünden bir kurum ile ortaklık geliştirdim.

Uygulama, 14-18 yaş grubu öğrencilerini kapsamaktadır. Projede 64 öğretmen, 801 öğrenci ve 52 okul ile birlikte çalışılmıştır. Bu uygulama Avrupa'da altı ülkede uygulanmış (Arnavutluk, Kuzey Makedonya, İtalya, Polonya, Romanya, İngiltere),

Asya, Avrupa ve Afrika'da En İyi Uygulama ödüllerini kazanmış ve küresel çapta model alınan bir dünya projesine dönüşmüştür.

İngilizce Sokak'ta projesinde havalimanı, kafe, otel, banka, kütüphane, sinema, hediyelik eşya dükkanı, hastane, postane, taksi durağı, turizm danışma bürosu vb. gibi 21. yüzyıl şehirlerinin vazgeçilmez mekânları bulunmaktadır. Gerçek hayatlara benzer minyatür şehir sokaklarında öğrenciler yaparak, yaşayarak öğrenmeler gerçekleştirmiş ve hedef dilin gerçek dünya ortamlarında nasıl uygulandığı, yaratıcı drama etkinlikleri ile somut şekilde canlandırılmıştır.

Edebiyat ve şiiri dil öğreniminde çoklu beceri gelişimi için etkili bir araç olarak kullandık. Bu amaçla öğrenciler Türk ve dünya edebiyatından seçilen bazı eserleri okuyup İngilizce olarak tartışmışlar ve daha sonra en sevdikleri diyalogları canlandırarak sokak köşelerini kitapların motifleriyle süslemişlerdir. Şiirler, Dünya Şiir Günü kutlamaları kapsamında senaryolaştırılmış ve kısa film olarak çekilmiş, diğer eserlerin tamamı ise uzun film olarak çekilmiştir.

Proje sonucunda 450 öğrencimiz A seviyesinden C seviyesine, 300 öğrencimiz ise B seviyesine yükselmiştir. İngilizce öğrenmeye dair geliştirilmiş ön yargıların büyük ölçüde giderildiği proje, yoluna devam etmektedir.

Projede görevli olan çocuklarımızın anneleri de sürece dâhil olmuşlar öyle ki projeye destek amaçlı kermesler düzenlemiş ve el yapımı havlulara ve çeşitli malzemelere İngilizce Sokakta adını işlemişlerdir. Annelerle yapılan bu çalışmadan sonra “Annemle İngilizce Konuşuyorum” projesini başlattım. 50 annemiz projedeki öğrencilerle eşleştirildi ve proje şehrinin sokaklarında karşılıklı olarak pratik yapıldı. Bu süreç sonucunda 45 annemiz A1 düzeyinde İngilizce öğrendi.

Bu projeye 24 Kasım 2021'de Öğretmenler Günü etkinlikleri kapsamında Külliye 'ye davet edilerek Cumhurbaşkanımız tarafından bizzat tebrik edildim.

Biz Ünye Mehmet Necati Vidinli MTAL ailesi olarak İngilizce Sokakta projesi ile çalışmaya, üretmeye devam ediyoruz.

MEVZUAT DEĞİŞİKLİKLERİNDEN NOTLAR

MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI MEVZUAT DEĞİŞİKLİKLERİNDEN NOTLAR

MEB ÖLÇME VE DEĞERLENDİRME YÖNETMELİĞİ

Ülke, il ve ilçe geneli yapılacak ortak yazılı sınavlar hariç okullar tarafından yapılacak tüm sınavlar açık uçlu veya açık uçlu ve kısa cevaplı sorulardan oluşan yazılı yoklama şeklinde yapılacaktır.

Türkçe, Türk dili ve edebiyatı ile yabancı dil derslerinin sınavları yazılı ve uygulamalı olmak üzere iki aşamada yapılacaktır.

- Türkçe ve yabancı dil derslerinin sınav puanları; yazılı sınavın %50'si, dinleme sınavının %25'i ve konuşma sınavının %25'i alınarak hesaplanacaktır.
- Türk dili ve edebiyatı dersinin sınav puanları; yazılı sınavın %70'i, dinleme sınavının %15'i ve konuşma sınavının %15'i alınarak hesaplanacaktır.

Okul öncesi ve ilkökul 1, 2, 3, ve 4'üncü sınıflarda öğrencilerin akademik ve sosyal gelişmelerinin takibi, ders öğretmenleri tarafından sürekli olarak yapılacaktır. İlkokullarda sınav yapılmayacak, süreç odaklı değerlendirme esas alınacaktır. Öğrencilerin akademik ve sosyal gelişmelerine göre not verilecektir.

- **Gelişim Dosyası:** Sınıf içi ölçme ve değerlendirme süreçlerinin takibinin yapılabilmesi için oluşturulan dosyadır. Öğrenciye ait ölçme araçları ile öğrencinin gelişiminin takibine yönelik öğretmen görüşlerinin yer aldığı dijital ya da fiziki dosyadır.

ABİDE Sınavı:

4'üncü, 8'inci ve 10'uncu sınıf düzeylerinde eğitim gören öğrencilerin Türkçe, matematik ve fen bilimleri alanlarında kazanmış oldukları bilgi ve becerileri ulusal düzeyde değerlendiren bir sınavdır.

Uluslararası Öğrenci Değerlendirme Programı (PISA):

Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü (OECD) tarafından üçer yıllık dönemler hâlinde uygulanan, 15 yaş grubundaki öğrencilerin kazanmış oldukları bilgi ve becerileri değerlendiren bir araştırmadır. Matematik okuryazarlığı, fen bilimleri okuryazarlığı ve okuma becerileri konu alanlarının dışında; öğrencilerin motivasyonları, kendileri hakkındaki görüşleri, öğrenme biçimleri, okul ortamları ve aileleri ile ilgili verileri toplamaktadır.

Uluslararası Matematik ve Fen Eğilimleri Araştırması (TIMSS):

Uluslararası Eğitim Başarılarını Değerlendirme Kuruluşu (IEA) tarafından dört yıllık periyotlarla yapılan uluslararası bir araştırmadır. TIMSS, 4'üncü ve 8'inci sınıf düzeyindeki öğrencilerin matematik ve fen alanlarındaki başarılarını değerlendirmektedir.

► Daha Detaylı Bilgi İçin : Resmî Gazete Tarihi: 09.09.2023 Resmî Gazete Sayısı: 32304

MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI

MEVZUAT DEĞİŞİKLİKLERİNDEN NOTLAR

MEB OKUL ÖNCESİ EĞİTİM VE İLKÖĞRETİM KURUMLARI YÖNETMELİĞİ

Öğretmenlerin haftalık ders programları yapılırken engelli öğretmenlerin, bakmakla yükümlü olduğu engelli yakını olan öğretmenlerin ve 36 ayını doldurmamış çocuğu olan öğretmenlerin tercihleri dikkate alınacak.

Bir ders saati süresi 40 dakikadır. Okul yönetimince tekli eğitim yapılan okullarda bir teneffüs en az 20 dakika olmak üzere diğer teneffüsler en az 15 dakika, ikili eğitim yapılan okullarda ise teneffüsler en az 10 dakika olacaktır.

Doğum yapan öğretmenlerin nöbet tutmama hakkı 2 yıla çıkarılmıştır.

Okul ve eklentilerinde öğrencilerin cep telefonu, kamera, görüntü ve ses kaydı yapma özelliği olan bilişim araçlarını kural dışı kullanmamasına ilişkin okul müdürlerince tedbirler alınacak. Uzaktan izleme yöntemi ile sağlık takiplerinin yapılması gereken diyabet, tansiyon, kanser, çölyak ve benzeri süregelen hastalığı olan öğrencilere bu amaçla sınırlı olmak üzere cep telefonlarına erişimlerinde kolaylık sağlanacak.

Okul öncesi eğitimde ve ilkokullarda öğrencilerin başarıları; ders etkinliklerine katılımları, bireysel ve grupta yapılan etkinliklere katılım gözlem formları, oyun temelli değerlendirmeler ve verilen görevleri yerine getirme amaçlı gelişim düzeyleri dikkate alınarak takip edilecektir.

- İlkokul 4. sınıflarda puanla değerlendirme kaldırılmıştır.
- Ortaokul ve imam hatip ortaokullarında daha önce 45 olan sınıf geçme puanı Türkçe dersi için 70'e, diğer dersler için 50'ye yükseltildi. Bu puanların altında puan alan öğrencilerin sınıf geçme ya da kalmalarına şube öğretmenler kurulunda karar verilecektir.
- Ortaokul ve imam hatip ortaokullarında ödül alınmasına ilişkin ölçütlerde, Türkçe dersi için 70 ve diğer dersler için 50 puan ortalaması göz önüne alınacaktır.

Veliden ve rehberlik öğretmeni gözetiminde öğrenciden yazılı izin alınmadan öğrencinin fotoğraf, görüntü ve ses kayıtları izinsiz olarak alınmayacak, basılı veya dijital platformlarda paylaşılmayacaktır.

Öğrencilerde sorumluluk bilincini geliştirerek okulda aktif görev almalarına yardımcı olmak için "günlük sınıf sorumlusu" uygulaması getirildi.

İlk yardım dolabında ilk yardım malzemeleri haricinde ilaç bulundurulmayacaktır.

Okul bahçesinin yüz yüze oyunlar başta olmak üzere farklı oyun türlerini teşvik edecek şekilde düzenlenmesine özen gösterilecek, ayrıca açık alanda geçirilen zamanın niteliğinin artırılması için trafik eğitim pisti, kum havuzu, oyun araç gereçlerinin bulunduğu alan ve bahçenin ağaçlandırılması gibi diğer oyun alanlarının oluşturulması sağlanacaktır.

► Daha Detaylı Bilgi İçin : Resmî Gazete Tarihi: 14 Ekim 2023 Sayı : 32339

MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI

MEVZUAT DEĞİŞİKLİKLERİNDEN NOTLAR

MEB ORTAÖĞRETİM KURUMLARI YÖNETMELİĞİ

Okullarda devamsızlık ile ilgili önleme, müdahale ve yönlendirme komisyonları kurulacaktır.

İstisnalar dışında açık liseye nakil ve geçişler yapılamayacaktır.

Meslekî eğitim merkezinde sınıf tekrarı ve öğrenim hakkına ilişkin düzenleme yapılmıştır. Meslekî eğitim merkezinde öğrenim hakkı bulunmayanlardan zorunlu eğitime tabi olanlar, veli ve öğrenci talebi de dikkate alınarak açık öğretim lisesi, meslekî açık öğretim lisesi veya açık öğretim imam hatip lisesine yönlendirilerek kayıtları yapılacaktır.

Bir üst sınıfa geçişler için gerekli 50 ortalama artık yeterli olmayacaktır.

- Öğrencilerin sınıf geçmelerine yönelik, derslere ilişkin yeterlilik ve kazanımlara sahip olarak eğitim ve öğretim süreçlerini tamamlamalarını sağlamak amacıyla Yılısonu başarı puanı 50 olmak kaydıyla en fazla 1 dersten başarısız olanlar doğrudan bir üst sınıfa geçebilecektir.
- Ders yılı sonunda her bir dersten iki dönem puanı bulunmak kaydıyla doğrudan sınıfını geçemeyen öğrencilerden; yılısonu başarı puanı en az 50 olanlar, bulunduğu sınıfta başarısız oldukları en fazla 3 dersten sorumlu olarak sınıflarını geçer. Ancak alt sınıflar da dâhil toplam 6 dersten fazla başarısız dersi bulunanlar sınıf tekrar eder. Nakil ve geçişler nedeniyle ortaya çıkan sorumlu dersler bu sayıya dâhil edilmez.

Öğrencilerin, eğitim ortamlarında cep telefonlarını ve diğer bilişim araçlarını, yönetmelikte yer alan hükümler doğrultusunda kullanmalarına yönelik tedbirler alınacak.

► Daha Detaylı Bilgi İçin, Resmî Gazete Tarihi: 8 Eylül 2023 Sayı: 32303

Öğretmeniz

Öğretmeniz

